

DE STER

92E JAARGANG

NUMMER 3

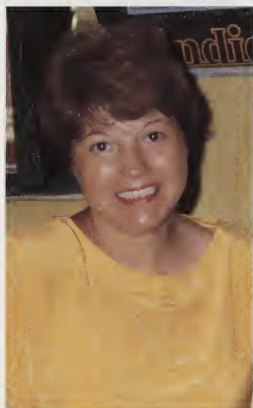
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MAART 1992

DE STER

MAART 1992

Op de omslag:

'Ieder van ons heeft een zending op aarde en een plicht jegens de medemens', zegt zuster Cécile Pelous uit de Ring Parijs die elk jaar drie maanden de havelozen in India dient. Zie 'Cécile Pelous, Liefde en vriendschap in India', bladzijde 8.

Foto op de omslag:
Norbert Mestraletti
Foto op de achterkant:
Léo Jallais

ARTIKELN

HET 150-JARIG BESTAAN VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING EEN GROET VAN HET EERSTE PRESIDUM	1
BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDUM 'INDIEN GIJ GETROUW ZIJT' GORDON B. HINCKLEY	2
CÉCILE PELOUS – LIEFDE EN VRIENDSCHAP IN INDIA THIERRY CRUCY	8
DE VENSTERS VAN DE HEMEL YAEKO SEKI	16
CRISANTA JUAN MARVIN K. GARDNER	18
FIDENCIA GARCÍA DE ROJAS – HET LEVEN VAN EEN MEXICAAANSE PIONIER AGUSTÍN ROJAS SANTOS	22
DE VREUGDEN VAN HET MOEDERSCHAP PETREA KELLY	25
HET 150-JARIG BESTAAN VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING – EEN WERELDWIJDE ZUSTERSCHAP	34
UW GEESTELIJKE ENERGIE VERNIEUWEN SHIRLEEN MEEK SAUNDERS	42

RUBRIEKEN

HUISBEZOEKBOODSCHAP DE oprICHTING VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING	48
--	----

DE KINDERSTER

WILFORD WOODRUFF	2
VAN VRIEND TOT VRIEND ELDER JAMES M. PARAMORE	4
MARCO'S BESLISSING PAULA HUNT	6
PARTICIPATIEPERIODE NEPHI BOUWT EEN SCHIP VIRGINIA PEARCE	9
VOOR KLEINE VRIENDEN ELSJE WACHTTE NIET NANCY ALBERTS	12
VEEL PLEZIER! WELKE DIEREN HOREN BIJ ELKAAR?	14
VOOR KLEINE VRIENDEN MIJN HANDEN KUNNEN EERBIEDIG ZIJN IN DE KERK BARBARA JOHNS	16

EEN GROET VAN HET EERSTE PRESIDIUM

Het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging in 1992 is een uitermate belangrijke gebeurtenis in de kerk. Bij de organisatie van de zustershulpvereniging op 17 maart 1842 zied Joseph Smith: '(. .) deze vereniging zal zich verheugen, en kennis en intelligentie zullen u voortaan toestromen. Dit is het begin van betere tijden voor de armen en behoeftigen, die zich daardoor zullen verblijden en zegeningen op uw hoofd zullen uitstorten' (*History of the Church*, deel 4, blz. 607).

Onze zusters zijn inderdaad ontelbare mensen tot zegen geweest door de liefdediensten en lessen van de zustershulpvereniging. Overal in de kerk leven de ZHV-zusters volgens hun leuze: 'De liefde vergaat nimmermeer'. Wij zijn er zeer mee ingenomen dat de leidsters van de zustershulpvereniging het 150-jarig bestaan van hun vereniging willen vieren door middel van dienstbetoon. Moedig de ZHV-leidsters vooral aan bij hun plannen op dit belangrijke terrein.

Wij zijn dankbaar voor onze zusters die zo'n belangrijke rol spelen bij de opbouw van Gods koninkrijk overal op aarde. Wij verheugen ons over de zustershulpvereniging als organisatie, over haar zending, en over al het goede dat daaruit voortvloeit voor de hele wereld, dankzij de vrouwen die erbij aangesloten zijn.

Wij bidden dat de viering van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging alle leden van de kerk zal sterken en hun tot zegen zal zijn.

Met vriendelijke groeten,

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

DE STER

Maart 1992 92e jaargang Nummer 3

Officiële Nederlandstalige uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd kerkelijke tijdschriften:
Thomas L. Peterson

Hoofd afdeling leerpennen:
Ronald L. Knighton

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidinggevend art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Shari Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-40260
Hoofd vertaalbureau: P. J. Stolp
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administrateur: J. P. van Oudheusden

Uitgevers:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061.72-71.03.34

© 1992 by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste
Dagen verschijnen maandelijks in het
Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins,
Frans, Italiaans, Japans, Koreaans,
Nederlands, Noors, Portugees, Samoans,
Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch,
Tahitiaans en Thais; en eens per
kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, Utah 84150. Second-class
postage paid at Salt Lake City, Utah.
Subscription price \$10.00 a year.
\$1.00 per single copy.

Thirty days notice required for
change of address. When ordering a
change, include address label from a
recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and
the new are included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to
Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Subscription information telephone
number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to
DE STER at 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 32,00
België: Bfr. 590,00

Betalingen voor Nederland: bankrek.
nr. 38.10.54.799 t.n.v. De Kerk van Jezus
Christus, te Nieuwegein (Rabobank,
Nieuwegein; postgiro v.d. bank: 422947).
Voor België: bankrek.nr. 404-601855-44
t.n.v. Corp. of the Presiding Bishop, te
Frankfurt (Kredietbank, Melsele).
Opgave van een nieuw abonnement
te richten aan de administratie.

Versijnt twaalf maal per jaar

Printed in Germany

PBMA 9203 DU

92983 120
Dutch

'Indien gij getrouw zijt'

President Gordon B. Hinkley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Honderdvijftig jaar geleden heeft de profeet Joseph Smith in Nauvoo de zustershulpvereniging gesticht. Zijn vrouw, Emma Hale Smith, was de eerste presidente van die vereniging.

Onlangs besloot ik afdeling 25 van de Leer en Verbonden nogeens te lezen. Zoals u weet is dat een openbaring die de profeet Joseph Smith in juli 1830 te Harmony (Pennsylvania) voor zijn vrouw, Emma, heeft ontvangen, kort nadat hij de kerk had gesticht.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van een zuster waarin zij over haar grote frustratie sprak. Zij schreef dat zij gefaald had in haast alles wat zij geprobeerd had te doen. Vervolgens vroeg zij: 'Wat verwacht God van mij?'

Wat God onder andere van haar en van ieder andere vrouw verwacht – en in feite van iedereen – wordt in deze prachtige openbaring uiteengezet.

De Heer zei namelijk tegen Emma, en ieder van ons:

'Ik geef u een openbaring aangaande Mijn wil; indien gij getrouw zijt en in de paden der deugd voor Mij wandelt, zal Ik uw leven bewaren, en zult gij een erfenis in Zion ontvangen' (vers 2).

'Indien gij getrouw zijt en in de paden der deugd voor Mij wandelt' – die woorden kunnen het thema vormen voor een zeer lange leerrede. Ik zal het echter kort houden.

Ieder van ons bezit in hoge mate de sleutel tot de zegeningen van de Almachtige. Als we de zegening willen hebben, moeten we daarvoor de prijs betalen. Een deel van die prijs bestaat uit trouw. Trouw waaraan? Trouw aan onszelf, aan het allerbeste wat in ons is. Geen enkele vrouw kan het zich veroorloven zichzelf neer te halen of te kleineren, haar bekwaamheden of capaciteiten te onderschatten. Laat elke vrouw trouw zijn aan de geweldige, goddelijke eigenschappen die zij bezit. Wees trouw aan het evangelie. Wees trouw aan de kerk. Overal zijn er mensen die erop uit zijn de kerk te ondermijnen, te zoeken naar zwakheden in haar eerste leiders, aanmerkingen te maken op de programma's, kritiek te uiten. Ik getuig tot u

Emma werd 'een uitverkoren vrouwe' genoemd. Zij was een uitverkoren vat des Heren. Ieder van u is een uitverkoren vrouwe. U bent uit de wereld gekomen als deelhebsters aan het herstelde evangelie van Jezus Christus.

dat dit Gods werk is en dat wie zich ertegen uitspreekt, zich uitspreekt tegen God.

Wees Hem trouw. Hij is de ene waarachtige bron van uw kracht. Hij is uw Vader in de hemel. Hij leeft. Hij hoort en verhoort gebeden. Wees God trouw.

De Heer zei voorts tot Emma: '(...) indien gij (...) in de paden der deugd voor Mij wandelt.'

Ik denk dat iedere HLD-vrouw de betekenis van die woorden begrijpt. Naar mijn mening werden die woorden aan Emma Smith – en aan ons allen – gegeven als voorwaarde voor het ontvangen van een erfenis in het koninkrijk Gods. Gebrek aan deugd is volkomen in strijd met gehoorzaamheid aan Gods geboden. Niets is mooier dan deugd. Geen enkele kracht is groter dan de kracht van de deugd. Geen enkele edelheid is gelijk aan de edelheid van de deugd. Geen enkele andere eigenschap is zo betamelijk, geen enkele andere tooi zo aantrekkelijk.

Het is interessant dat de Heer in deze openbaring, waarin Hij die geweldige voorwaardelijke belofte deed aan Emma, vervolgde met: '(...) uw zonden zijn u vergeven, en gij zijt een uitverkoren vrouwe (...)' (vers 3). Ik ben zo dankbaar voor de gave van vergeving die ons door een barmhartige Vader wordt geschonken. Over wie zich bekeert en vergeving ontvangt, heeft de Heer tegen de profeet Jesaja gezegd: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol' (Jesaja 1:18).

Aan allen die misschien lijden vanwege ernstige fouten die zij in hun leven hebben gemaakt, geef ik de verzekering, die ons lang geleden en in hedendaagse openbaring is gegeven, dat waar bekering plaatsvindt, er ook vergeving kan zijn. Blijf niet stilstaan bij de fouten uit het verleden, maar 'zie dat gij tot God opziet en leeft' (Alma 37:47).

Emma werd 'een uitverkoren vrouwe' genoemd, wat wil zeggen dat zij, om met een andere schriftuurplaats te spreken, een uitverkoren vat des Heren was (zie Moroni 7:31). Ieder van u is een uitverkoren vrou-

we. U bent uit de wereld gekomen als deelhebsters aan het herstelde evangelie van Jezus Christus. U hebt uw keuze gedaan en als u zo leeft dat u die waardig bent, zal de Heer u daarin eren en grootmaken.

Vervolgens zei Hij tegen Emma: 'Klaag niet wegens hetgeen gij niet hebt gezien' (vers 4). Hij doelde daarmee op de platen die op dat moment door haar man werden vertaald, terwijl zij optrad als schrijfster. Blijkbaar mopperde zij omdat Joseph haar de platen niet wilde laten zien. De Heer zei tegen haar: 'Klaag niet. Mopper niet. Aanvaard hetgeen in mijn eeuwige wijsheid zo moet zijn en vit niet.' Er zijn vrouwen in de kerk die klagen omdat zij het priesterschap niet dragen. Volgens mij zou de Heer tegen u zeggen: 'Klaag niet wegens hetgeen u niet is gegeven.'

Dit is zijn werk. Joseph had niet bepaald dat niemand de platen mocht zien. Dat was de aanwijzing die hij had gekregen. Zo hebben ook wij niet bepaald wie wel en wie niet het priesterschap mag ontvangen. Dat is bepaald door Hem wiens werk dit is en alleen Hij kan daar verandering in brengen.

Emma werd geroepen, met de woorden van deze openbaring, 'ter vertroosting van Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., uw echtgenoot, in zijn bezoeken, met vertroostende woorden in de geest van zachtmoedigheid' (vers 5).

Dat is opmerkelijke taal. Zij was zijn vrouw, zijn metgezellin, zijn kracht in zijn bezoeken. Zij moest, in een geest van zachtmoedigheid opbeuren met vertroostende woorden.

Daarin zie ik de uitdaging aan iedere echtgenote: de toon te bepalen van hetgeen thuis gesproken wordt. 'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af' (Spreuken 15:1) is er vanouds gezegd. Het is treffend dat de Heer in deze openbaring sprak over vertroostende woorden in de geest van zachtmoedigheid.

Er wordt in de gezinnen zoveel getwist. Het is zo verwoestend. Het is zo verterend. Het voert alleen tot verbittering, verdriet en tranen. Wat zou ieder van ons er goed aan doen om, wanneer er thuis spanningen

Emma moest een lerares van gerechtigheid en waarheid zijn. Zij moest het evangelie bestuderen en de zaken van de wereld waarin zij leefde. Deze opdracht is van toepassing op alle vrouwen van deze kerk.

zijn, wanneer er wrijving is, wanneer er zich bezoe-king voordoet, vertroostende woorden te spreken in de geest van zachtmoedigheid.

Emma zou onder Josephs handen worden aangesteld 'om de Schriften uit te leggen en de kerk te vermanen, zoals het u door Mijn geest zal worden ingegeven' (vers 7).

Ze moest een lerares zijn, en wel een lerares die gerechtigheid en waarheid onderwees. Want de Heer zei haar met betrekking tot deze roeping: 'Gij zult de Heilige Geest ontvangen, en uw tijd dient te worden besteed met schrijven en veel leren' (vers 8).

Zij moest het evangelie bestuderen. Zij moest ook de zaken van de wereld waarin zij leefde bestuderen. Dat werd duidelijk gemaakt in latere openbaringen, die eveneens voor ons allemaal gelden. Zij moest haar tijd besteden aan 'veel leren'. Zij moest haar gedachten op papier zetten.

Mag ik u, de vrouwen van vandaag, oud of jong, voorstellen dat u schrijft, dat u een dagboek bijhoudt,

dat u uw gedachten op papier zet. Schrijven is een geweldige discipline. Het is een reusachtige hulp bij uw ontwikkeling. Het zal u op verschillende manieren helpen en u zult een zegen zijn voor velen – uw familie en anderen – nu en in de komende jaren, naarmate u een aantal van uw ervaringen en overpeinzingen aan het papier toevertrouwt.

Met de woorden van de openbaring, moest Emma 'de Schriften uitleggen en de kerk vermanen, zoals het u door Mijn Geest zal worden ingegeven'.

Wat een opmerkelijke opdracht aan Emma en aan alle vrouwen van deze kerk. Zij moeten, volgens de ingevingen van de Heilige Geest, kennis opdoen, zich voorbereiden, hun gedachten ordenen, de Schriften uitleggen en tot goede werken aansporen.

De Heer vervolgde: 'En voorwaar zeg Ik u, dat gij de dingen dezer wereld terzijde moet leggen en die van een betere [wereld] moet zoeken' (vers 10).

Naar mijn gevoel zei Hij Emma niet dat zij zich niet behoefde te bekommeren om haar woning, om wat zij op tafel moest zetten of hoe zij zich moest kleden. Hij zei dat zij niet geheel vervuld moest zijn van die zaken, iets waartoe zovelen onder ons geneigd zijn. Hij zei dat zij zich moest concentreren op de hogere dingen van het leven, de dingen die te maken hebben met gerechtigheid en goedheid, met liefde voor onze naasten, de dingen der eeuwigheid.

Emma kreeg de opdracht een bundel lofzangen voor de kerk te verzamelen en het is interessant dat deze raad gegeven werd slechts drie maanden nadat de kerk was gesticht. Het was in verband met die roeping dat de Heer de opmerkelijke uitspraak deed die vaak onder ons wordt aangehaald: 'Want Mijn ziel schiept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord' (vers 12).

Vervolgens zei de Heer tegen Emma: 'Verhef uw hart daarom en verheug u, en houd vast aan de verbonden, die gij hebt gesloten' (vers 13).

Emma kreeg de opdracht een bundel lofzangen voor de kerk te verzamelen. Bij het zingen van deze lofzangen is het goed te bedenken dat de Heer behagen schept in 'het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord'.

Volgens mij zegt Hij daarmee tegen ieder van ons: Wees blij. Het evangelie is een vreugdevol iets. Het geeft ons reden tot blijdschap. Natuurlijk hebben we ook verdrietige perioden. Natuurlijk zijn er ook momenten van ongerustheid en bezorgdheid. Wij maken ons allemaal zorgen. Maar de Heer heeft ons gezegd ons hart te verheffen en ons te verheugen. Ik zie zoveel mensen, onder wie veel vrouwen, die zich nooit bewust lijken te zijn van de zon, maar zich voortdurend onder een bewolkte lucht en in stormen bevinden. Kweek een blijde houding aan. Kweek een geest van optimisme aan. Wandel in geloof en verheug u in de pracht van de natuur, in de goedheid van degenen die u liefhebt, in het getuigenis dat u in uw hart meedraagt van goddelijke zaken.

'Blijf in de geest der zachtmoedigheid en hoed u voor hoogmoed' (vers 14). Dat zijn woorden uit diezelfde openbaring. Zij zijn belangrijk voor ieder van ons.

'Onderhoud voortdurend Mijn geboden, en gij zult een kroon van gerechtigheid ontvangen' (vers 15). Dat was de belofte van de Heer aan Emma Hale Smith. Het is zijn belofte aan ieder van u. Blijdschap wordt verkregen door de geboden te onderhouden. Voor een vrouw die lid is van de kerk kan het schenden van die geboden niet anders dan verdriet met zich meebrengen. En voor ieder die ze in acht neemt is er de belofte van een kroon, de kroon van een koningin voor iedere dochter van God, een kroon van gerechtigheid en eeuwige waarheid.

Tot slot van deze openbaring zei de Heer: 'Dit [is] Mijn stem tot allen' (vers 16). Daarom is deze raad die de Heer bij deze gelegenheid gaf voor ons allen bestemd.

Ik beveel de woorden van deze grootse openbaring die 162 jaar geleden werd gegeven, bij u aan. Zij zijn nu evenzeer van toepassing als toen ze gesproken werden. Ik spoor u aan deze openbaring te lezen en erover na te denken.

God zegene u, mijn geliefde zusters – de meisjes

waar wij zoveel waardering voor hebben; en de bevalige jonge vrouwen, die heerlijke dromen over de toekomst koesteren; en zij die niet getrouwd zijn en zich weleens eenzaam voelen, maar die, dat verzeker ik u, de Heer niet vergeten heeft; en degenen die de grote taak hebben een gezin groot te brengen; en zij die door de dood of door scheiding alleen staan; en de prachtige oudere vrouwen, die wij zo zeer liefhebben en respecteren. God zegene u met ieder rechtvaardig verlangen, met vrede des harten en vreugdevolle dagen als dochters van God, die gezegend zijn met het licht van zijn eeuwige evangelie. □

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De raad die de Heer in 1830 aan Emma Smith gaf, is van toepassing op alle zusters.
2. Geen enkele vrouw kan het zich veroorloven zichzelf neer te halen of te kleineren, of haar bekwaamheden of capaciteiten te onderschatten. Laat elke vrouw trouw zijn aan de geweldige, goddelijke eigenschappen die zij bezit.
3. Iedere zuster is een 'uitverkoren vrouwe'. U bent uit de wereld gekomen als deelhebsters aan het herstelde evangelie van Jezus Christus. U hebt uw keuze gedaan en als u zo leeft dat u dat waardig bent, zal de Heer u daarin eren en grootmaken.
4. De Heer heeft een opmerkelijke opdracht aan alle vrouwen van deze kerk gegeven. Zij moeten, volgens de ingevingen van de Heilige Geest, kennis opdoen, zich voorbereiden, hun gedachten ordenen, de Schriften uitleggen en tot goede werken aansporen.
5. Kweek een blijde houding aan. Kweek een geest van optimisme aan. Wandel in geloof en verheug u in de pracht van de natuur, in de goedheid van degenen die u liefhebt, in het getuigenis dat u in uw hart meedraagt van goddelijke zaken.

CÉCILE PELOUS

Liefde en vriendschap in India

Thierry Crucy

Zuster Cécile Pelous uit de Gemeente Cergy-Pontoise in de Ring Parijs, werkt al meer dan twintig jaar voor de gerenommeerde modehuizen in Parijs - Dior, Cardin en Ricci. Zij ontwerpt en vervaardigt kleding voor de rijke vrouwen der aarde.

Maar sinds 1986 gebruikt deze elegante, dynamische vrouw haar carrière als stapsteen naar heel wat ander werk. Drie maanden per jaar is zij werkzaam onder de armen in India. Zij werkt in de sloppen van Calcutta en in de weeshuizen van Bengalen en besteedt al haar spaargeld, en de schenkingen van haar Franse vrienden, aan de arme kinderen. Daarnaast krijgt zij hulp van plaatselijke welwillenden.

GENOEG TE DOEN

Cécile werd zich in 1974 bewust van het bestaan van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen toen zij in groepsverband de Verenigde Staten bezocht. De groep deed toevallig Temple Square aan en woonde een concert bij van het Tabernakelkoor. 'Dat was een intens emotionele ervaring', zegt ze. Later zou ze haar reisgenoten vertellen dat het koor voor haar het hoogtepunt was van de reis.

Terug in Frankrijk klopten er maanden later zendelingen bij haar aan. Cécile had geen interesse totdat een van hen zei dat hij uit Salt Lake City kwam. Daardoor moest zij terugdenken aan haar ervaring daar, waarna zij de zending vroeg of hij de 'kerk met het koor' vertegenwoordigde. Toen hij bevestigend antwoordde, liet ze hen binnen en luisterde naar hun

boodschap. Een paar maanden later liet ze zich dopen. Dat was in 1975.

Elf jaar later, in juli 1986, ging Cécile voor het eerst naar India. 'Ik ben op vakantie naar Calcutta gegaan met het idee dat ik mijn medemens kon helpen', zegt ze. 'Ik ging gewapend met mijn EHBO-diploma, mijn goede wil, en mijn koffers vol met medicijnen.' Zij had over de omstandigheden in India gelezen en daarover ook lezingen bijgewoond. 'Ik wist dat er genoeg te doen was', zegt ze.

Het werk dat op haar lag te wachten, was voorname-lijk onder de ouden van dagen, de baby's en gehandicapte kinderen van Calcutta. 'Ik kon zo aan de slag en moest flink aanpakken. Er moesten kleren en lakens gekookt en gewassen worden. Maaltijden bereid worden. Patiënten gevoed worden in nachtverblijven en armengestichten. Medische bijstand gegeven worden', zegt ze. 'De stervenden moesten gewassen worden. We wilden hun in de laatste ogenblikken van hun leven warmte en liefde geven, hun verscheiden makkelijker maken. Er moesten baby's verschoond en gevoed worden die zo zwak waren dat je zou willen dat je je eigen gezondheid in hun lichaampje kon laten stromen.' Zij werkte eerst samen met Moeder Teresa's Zusters van Barmhartigheid en daarna met andere groepen.

'Ik ben geen heldin', zegt Cécile. 'Mijn ervaring in India is er een van liefde en vriendschap.'

GEZONDEN

Tijdens die eerste reis naar India, ontdekte Cécile

De kinderen in het Dayal Asjram weeshuis (links), die eens waren overgeleverd aan ziekten en de dood, genieten nu een betere gezondheid en betere leefomstandigheden dankzij de inspanningen van zuster Pelous. In aanvulling op de stoffelijke hulp heeft zij ook de beginselen van zelfredzaamheid onderwezen. Nu staan de kinderen in de rij (rechts) voor een maaltijd die bestaat uit groenten, vis en eieren. Zuster Pelous rust even uit (uiterst rechts) met een van haar vrienden uit de asjram, Milli.

ook een tehuis voor honderd ouden van dagen, voor het overgrote deel bedlegerig. 'De verzorging van deze groep rustte op slechts twee katholieke missionarissen, van wie er een al drie dagen ziek was. Toen een andere vrijwilliger en ik daar arriveerden, hebben we gelijk onze mouwen opgerold en zijn we aan de slag gegaan', zegt ze. 'Zuster Thérésina, een van de missionarissen, kuste me en zei: "De Heer heeft u gezonden!" en ik geloofde haar.'

Later kreeg Cécile in Pilkana, een buitenwijk van Calcutta, te maken met zinderende temperaturen, overstromingen tijdens de moesson, en verbijsterende armoede. 'Maar ik zag ook zoveel hoop, omdat de kinderen nog steeds weten hoe zij moeten lachen en plezier kunnen hebben, zoals alle andere kinderen in de wereld.'

Daar ontmoette Cécile ook een Europees echtpaar dat zich al twintig jaar inzette voor de arme Indiërs. 'Zij hadden een welzijnsproject op poten gezet en ik vond het heel wat dat zij mij toestonden daaraan mee te werken', zegt ze. Ik heb een centrum gesticht waar meisjes tussen de veertien en zeventien opgeleid worden in het batikken, zodat zij later hun gezin kunnen onderhouden.'

Met haar ervaring in de modewereld heeft Cécile de meisjes ook geleerd hoe zij zelf hun kleren kunnen ontwerpen en vervaardigen. De meisjes maken nu kleren voor de kinderen in het weeshuis.

Cécile was ook betrokken bij de opening van een gaarkeuken voor de armen - en een centrum voor gratis medisch onderzoek. 'Daar', zegt ze, 'geeft wie weinig heeft aan wie niets heeft.'

KINDEREN

Toen ontdekte Cécile de asjrams - religieuze opvangcentra die dienst doen als weeshuis. In elke asjram zijn ongeveer honderd kinderen tussen vijf en twaalf jaar. Veel van die kinderen hebben hun ouders door ziekte, ondervoeding of aanvallen van tijgers verloren. Als de kinderen in de asjram aankomen, zijn ze uitgehongerd. Velen hebben huidziekten en lijden aan koortsaanvallen, darmaandoeningen en de Engelse ziekte (veroorzaakt door ernstig vitaminegebrek). De meeste kinderen hebben drie maanden nodig om aan het idee te wennen dat er de volgende dag ook nog rijst is. Momenteel zijn er acht asjrams in Bengalen, waaronder de Dayal Asjram ('blij huis') in Banipur, in het midden van de jungle.

'Deze asjram heeft een bijzonder plekje in mijn hart,' zegt Cécile, 'omdat ik daar het hart van de Indiërs ontdekte. Ik voelde me daar thuis. Ik leerde de kinderen spelen, zingen en lachen. Zij leerden mij op de vloer slapen, hoe ik mijn hand als eetlepel kon gebruiken, mijn schoenen uit doen in huizen en gewijde plaatsen, en waardering te hebben voor de essentie van het leven - liefde.'

Er ontstond al gauw een speciale band tussen Cécile en de kinderen, die haar 'Cécile Didi' noemen - grote zuster Cécile. Toen zij tijdens haar eerste reis paratyfus opliep, zorgden haar kleine vriendjes voor haar alsof zij haar grote broers en zussen waren. Zij masseerden haar benen en armen om de kramp te verminderen die werd veroorzaakt door de ziekte.

Enkele maanden voordat Cécile in 1986 haar eerste

reis naar Banipur maakte, had een plaatselijke welzijnsorganisatie een kippenren gebouwd met 120 hennen, waardoor de 800 asjramkinderen één ei per week kregen. De eieren vormden een belangrijke bron van proteïne voor de kinderen van wie de maaltijden uit niet meer bestonden dan rijst en wortels die in de jungle waren opgegraven. Tegen de tijd dat Cécile arriveerde, waren de kippen jammer genoeg ten prooi gevallen aan een dodelijke ziekte.

DRUPPEL WATER

‘Nadat ik in Frankrijk was teruggekeerd,’ zegt Cécile ‘besloot ik, als ik terug zou gaan naar Banipur, daar een kippenren te bouwen, omdat die van wezenlijk belang was voor de kinderen. De omstandigheden daar hadden mij zo aangegrepen, dat ik maar één ding wilde: teruggaan en concrete hulp bieden.’

Het duurde vijf maanden voordat Cécile geheel genezen was van de paratyfus. Maar ‘zodra ik mij beter voelde, ben ik weer aan het werk gegaan en aan het sparen geslagen. Ik had echter al snel in de gaten dat mijn spaargeld nooit toereikend zou zijn. Ik heb geboden en mijn Hemelse Vader gevraagd mij te helpen. Ik kreeg het gevoel dat ik mijn familie, mijn vrienden en de kerkleden moest vertellen over mijn project. Tijdens een feestje bij mij thuis gaven velen mij – zonder voorgaand overleg – enveloppen met inhoud voor voedsel, voor kippen en voor algemene hulp aan de kinderen. Hun liefde en vertrouwen troffen mij diep.’

Vervolgens ging zij naar haar ringpresident, Daniel Pichot, en vertelde hem over haar project. ‘Hij gaf mij

het advies een brief aan de leden van de ring te schrijven en hen in te lichten over het project in Banipur. Drie dagen later ontving ik een cheque van de ring. Het was de opbrengst van de actie ‘Druppel water’ van de ring – gaven uit een vasten van de ringleden om de wereldhonger te bestrijden. De ringleiders hadden besloten het geld ten goede te laten komen aan het kippenproject.’

De daaropvolgende september was Cécile terug in Banipur. Daar kocht ze 120 legkippen, 120 kuikens die vijf maanden later zouden gaan leggen, genoeg bouwmaterialen voor een kippenren, kippervoer voor een jaar, en dertig tamme eenden, waarvan de uitwerpselen voer voor de vissen in de vijver zouden zijn. Met de rest van het geld kocht ze voor zes maanden melkpoeder voor de kinderen in de asjram.

Cécile had in Frankrijk aan experts gevraagd hoe kippen het beste gehouden kunnen worden. Dankzij hun hulp leggen de kippen in Banipur nu eieren met harde schaal, wat een unicum is in dat gebied.

Dankzij dit welzijnsproject was Cécile in staat beginnen van zelfredzaamheid te onderwijzen: ‘De kinderen zijn nu verantwoordelijk voor het onderhoud van de kippenren. Zij rapen en tellen de eieren; ze hebben allemaal een taak, zelfs de jongste. En zij leren verantwoordelijk voor elkaar te zijn – omdat er in een asjram slechts twee volwassen leiders zijn en drie gehandicapte koks voor honderd kinderen.’

ZELFREDZAAM

Cécile gaat nu twee keer per jaar naar Banipur. Met

De maaltijd in Banipur (links) omvat door de kinderen zelf geteelde groenten. Bovendien krijgen de kinderen (rechts) elke zondag behalve kerrie en rijst een ei. De eieren zijn gelegd door kippen die zuster Cécile Pelous gekocht heeft van de donaties van kerkleden in haar thuisring in Parijs. Ook heeft ze eenden, graan en bouwmaterialen voor een kippenren gekocht.

haar eigen spaargeld en het geld van haar vrienden in Parijs en Straatsburg blijft ze welzijnsprojecten organiseren. Soms werkt ze zelfstandig. Soms werkt ze samen met de plaatselijke organisaties, zoals Seva Sang Samiti, of met vrijwilligers, zoals Sorit Kumar Da, een plaatselijke brahman die zijn welgestelde leven opgaf om de paria's te helpen, en Gaston Grandjean, een katholiek priester die verkiest onder de armsten te wonen. Al deze goedwillende hulp komt altijd van pas.

En elke keer als Cécile naar Banipur terugkeert, ziet zij vooruitgang. Bij de asram is van braakliggend land een moestuin gemaakt. Aanvankelijk bewerkten de kinderen die met stokken bij gebrek aan welk gereedschap dan ook. Zij hebben nu een paar spaden en pikhouwelen. In een nabijgelegen vijver is vis uitgezet en hoewel het nog te vroeg is om van een viskwekerij te spreken, wordt er nu toch ongeveer 240 kilo per jaar gevangen. Ieder kind eet nu geregeld groenten en zo nu en dan vis.

De dorpsbewoners hebben een put geslagen, en de jongeren van een wijk in Parijs zamelden geld in voor een pomp. Nu heeft het dorp, dat zo'n 1500 inwoners telt en een medische hulppost rijk is die patiënten uit de omtrek aanneemt, een tweede drinkwatertoevoer. Daardoor zijn de wachtrijen korter en kunnen sommige infectieziekten vermeden worden.

Sinds er in september 1986 een weg is aangelegd, behandelt de hulppost in Bèlari, die gebouwd werd door Sorit Kumar Da en de dorpelingen, drieduizend patiënten per maand. Er is een dagverblijf voor 25 ondervoede baby's gevestigd. Iedere moeder wordt

medisch onderzocht door een verpleegster en ontvangt 250 gram melkpoeder per week per kind. Jonge levens blijven hierdoor gespaard.

In Bèlari bouwden de dorpsbewoners ook een school. Iedereen – mannen, vrouwen en kinderen – sjoewden tijdens de bouw stenen aan.

De projecten, de gebouwen, de leerkrachten en de koks – alles wordt betaald uit de gelden die zuster Pelous heeft ingezameld. Een prettige bijkomstigheid voor een paar dorpsbewoners is dat deze welzijnsbijdragen hun een inkomen hebben verschaft.

In november 1988 werden 35 van de armste gezinnen uitgekozen om onderricht te krijgen in het houden van een kippenren aan huis. Alle gezinnen kregen twee kippen en een haan. Na een jaar hadden de gezinnen die genoeg zelfbeheersing hadden om hun pluimvee niet te slachten meer dan dertig kippen, die konden worden verkocht om van het verdiende geld rijst, medicijnen, boeken en kleding te kopen. Dat is het begin van zelfredzaamheid.

DAKLOZE KINDEREN

In 1989 werd zuster Pelous door een vriend, de eervoorde François Laborde, gevraagd in Nepalgang (Nepal) een tehuis, school, consultatiebureau en boerderij voor 47 dakloze kinderen, van wie er 21 blind zijn, op te richten. Cécile reisde vanuit Bengalen naar Nepal om de behoeften vast te stellen. Terug in Parijs probeerde ze de benodigde gelden bij elkaar te krijgen maar slaagde daar niet in. Toen gebeurde er iets – Cécile schrijft het toe aan de goedertierenheid van

Het dagverblijf in Bèlari (links), waar iedere moeder wekelijks medisch wordt onderzocht en 250 gram melkpoeder voor haar baby krijgt, waardoor jonge levens worden gespaard. Een bestelling van 2000 batik kerstkaarten (rechts) verschaftte een inkomen voor de meisjes van het opleidingscentrum in Pilkana. Zuster Pelous zegt dat zij nooit het gezicht zal vergeten van een vrouw die met een uitgedroogd, bloedarm kind bij een medische hulppost verscheen. Zij smeekte: 'Red toch, alstublieft, mijn kleindochter!'

haar Hemelse Vader – wat de redding was voor het project.

Een makelaar bracht een zeer royaal bod uit op haar huis, dat in een zeer gewilde wijk nabij het centrum van Parijs lag. Cécile aanvaardde het bod onmiddellijk. Zij kocht een minder duur huis – hoewel schraal aan herinneringen – en bekostigde met het geld dat vrijkwam de projecten in Nepal. Het tehuis en de school werden in 1990 gebouwd, en Cécile is nu bezig de gelden bij elkaar te krijgen voor het consultatiebureau en het boerderijproject.

Ze heeft veel wensen: voldoende voedsel voor de kinderen; degelijk onderwijs; een goede watervoorziening en riolering, die de verspreiding van ziekten een halt toeroepen. Zij droomt en zij hoopt. Als zo weinig geld en zo weinig handen verschil maken, wat kan er dan met meer middelen tot stand worden gebracht?

DE GEEST KOESTEREN

Zuster Pelous' werk is niet alleen voor het tijdelijk welzijn van de mensen. 'Als mensen eenmaal voldoende voedsel en kleding hebben, kunnen ze zich gaan bezighouden met hogere zaken: het evangelie', legt ze uit. Zij is Bengaals aan het leren en heeft al verschillende exemplaren van Keuzen uit het Boek van Mormon in het Bengaals weggegeven aan mensen die haar gevraagd hebben naar de kerk.

Haar krachtigste onderwijsmethode is echter haar voorbeeld. Christian Euvrard, lid van de Ring Parijs en voormalig regionaal vertegenwoordiger, legt uit: 'Zij volgt de beginselen van het welzijnsprogramma van

de kerk. Ook bereikt ze veel door zich aan de wet van de Indi ers te houden en de plaatselijke organisaties in de arm te nemen. Op die wijze krijgt de kerk een goede naam – zij groeit voortdurend.'

Cécile denkt geëmotioneerd terug aan de dag dat haar Bengaalse vrienden haar zaak bepleitten bij de plaatselijke autoriteiten. Ze zeiden: 'Zij zou nooit iets oneerlijks doen. Ze is mormoon.'

'De Heer opent vaak deuren voor mij', getuigt Cécile. 'De douane in Calcutta liet me eens twee keer zoveel medicijnen invoeren als de andere vrijwilligers was toegestaan. En ik kreeg eens op het laatste moment de laatste stoel in een "totaal vol" vliegtuig. Vaak heb ik toestemming gekregen van ambtenaren die gewoonlijk veel minder haast maken. Als de Heer het wil, hoef ik alleen mijn deel te doen, voordat Hij het zijne doet.'

Elke keer voordat zij uit Parijs naar Bengalen vertrekt, vraagt en ontvangt zij een priesterschapszegen, die een leidraad wordt gedurende haar verblijf.

HOOP

Natuurlijk realiseert Cécile zich dat de behoeften overstelpend zijn. Voor een menselijker toekomst zijn er honderden scholen, waterpompen, kinderbewaarplaatsen, kippenrennen, consultatiebureaus, latrines, en gezondheidsspecialisten nodig.

Maar ze zegt herhaaldelijk: 'Er is weinig bereikt, maar toch al veel.' De toekomst ziet er goed uit. Er gloort hoop. Haar vrienden in Banipur en Bèlari hebben door dat er wat kan veranderen, dat het tij van

honger en ziekte gekeerd kan worden. Zij vatten moed en helpen zichzelf.

De leden van de Ring Parijs, waarin Cécile werkzaam is geweest als jonge-vrouwenpresidente, en als jeugdwerkpresidente en ZHV-presidente van een wijk, zijn meer en meer betrokken geraakt bij het project. In 1988 en 1990 hebben de leden van de ring batik kerstkaarten – miniatuurkunstwerkjes – besteld bij de meisjes van het opleidingscentrum in Pilkana, die daardoor betaald werk hebben. Enkele vrienden van Cécile kopen ook omslagdoeken, zakdoeken en wandtapijten met de schitterende batikpatronen uit Pilkana.

De kinderen in het jeugdwerk van de Ring Parijs geven hun speelgoed en spelletjes weg aan de Bengaalse kinderen. En de Parijse jongeren corresponderen met kinderen in de asjram.

President Daniel Pichot van de Ring Parijs zegt: 'Wij zien dit als een goede gelegenheid om onze leden, vooral onze jongeren, iets te leren. Dankzij zuster Pelous' inspanningen zijn onze kinderen en jongeren zich meer bewust van hun zegeningen en zien zij dat er veel met weinig kan worden bereikt.'

Elke keer als Cécile terugkeert van een van haar reizen, brengt ze verslag uit aan haar vrienden in de Ring Parijs en in Straatsburg over haar projecten en de besteding van de gelden, die zich dan realiseren dat het leven in een ver hoekje van de wereld, deels dankzij hen, verbeterd is. Haar verhalen en foto's van de kinderen (zoals Milli, Rano, Tulu, Sima, Boula, Aouti en zoveel anderen) veranderen abstracte, humanitaire projecten in specifieke gevallen van erbarmen en broederschap.

RED MIJN KLEINDOCHTER!

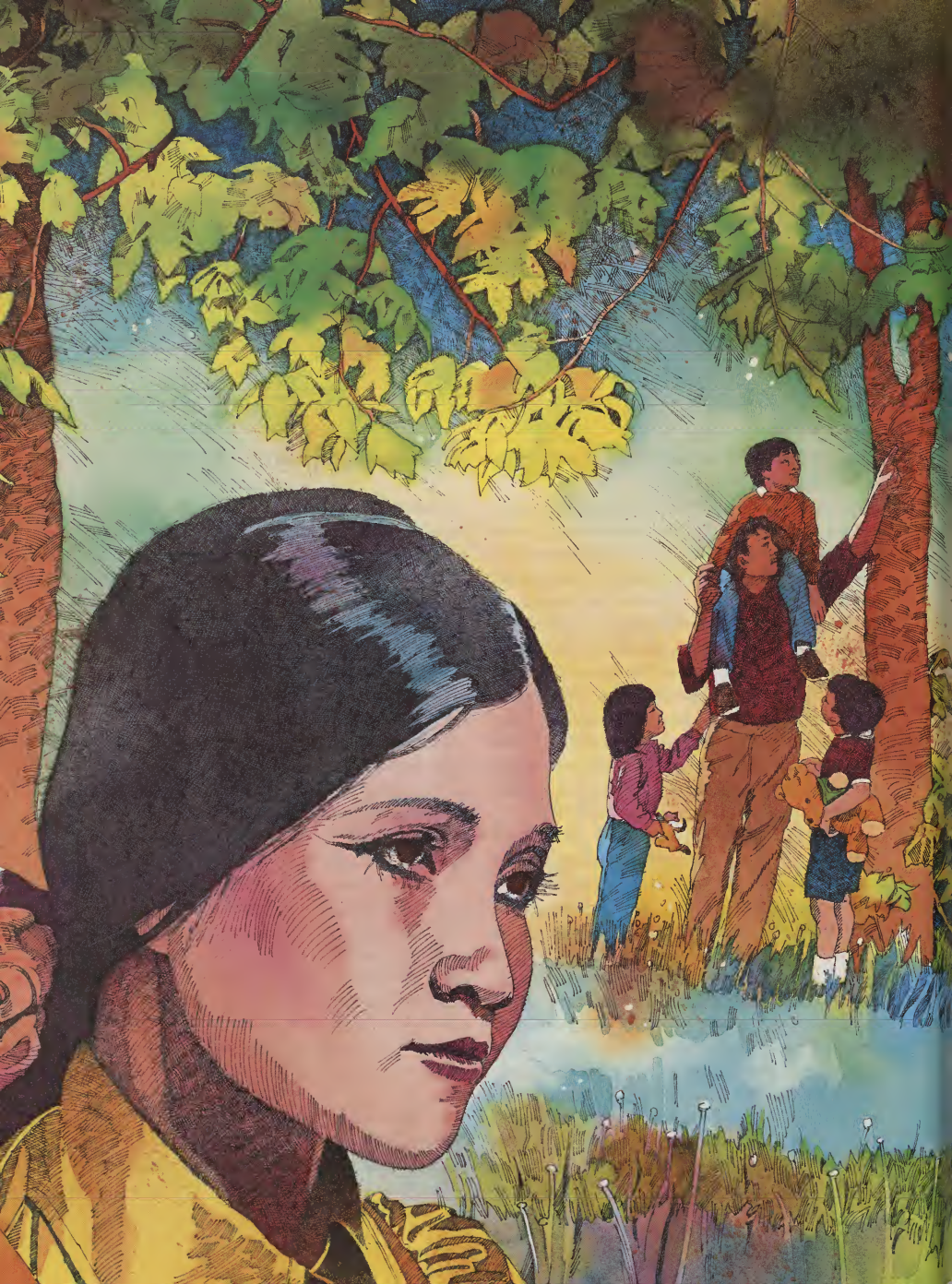
Op de vraag wat haar motiveert, zegt Cécile dat zij nooit het gezicht zal vergeten van een vrouw die met een uitgedroogd, bloedarm kind bij een medische hulppost verscheen. Zij smeekte: 'Red toch, alstublieft, mijn kleindochter!'

Ook herinnert zij zich dat zij vaak groepen jonge Hindoestaanse kinderen in Benipur in gebed heeft gezien, zonder toezicht. Zij is diep getroffen door de geestelijke rijkdom die zij in deze berooide kinderen ziet.

'Ieder van ons heeft een zending op aarde en een plicht jegens de medemens, dichtbij of ver weg. We kunnen niet onverschillig blijven', zegt Cécile. 'Wij zijn gezegend omdat we de waarheid kennen en die geweldige band met onze Hemelse Vader hebben. Voor mij is dat de grootste bron. De bron waaruit je kunt blijven putten als je er anderen mee van dienst bent. Dienstbetoon is een oneindige keten van liefde.'

'Laten we niet wachten totdat de kerk ons vertelt hoe we goed moeten doen', zegt ze, 'Als we onszelf verliezen in het dienen van anderen, zullen wij ongelooflijk gezegend worden.' □

Broeder Thierry Crucy, vertaler van de kerk, komt uit de Wijk Torcy in de Ring Parijs.

DE VENSTERS VAN DE HEMEL

Yaeko Seki

Samen met mijn man en kinderen was ik een dagje naar een nationaal park, dat omringd is door het noordelijke deel van het Hida-gebergte, ook wel de Japanse Alpen genoemd. Mijn kinderen renden opgewonden rond. Omdat ik ons vierde kind verwachtte en erg moe was, ging ik onder een boom liggen. Turend naar de blauwe, heldere lucht, begon ik na te denken over onze financiële problemen. Ik zag het niet meer zitten en barstte in tranen uit.

'Heer, we betalen een volledige tiende. We hebben al zoveel opgeofferd. Wanneer gaan voor ons de vensters van de hemel open en worden onze lasten verlicht?'

Ik bad met heel mijn hart. Toen draaide ik me om zodat ik naar mijn man en kinderen kon kijken, die lachend met elkaar aan het spelen waren. Ik vond dat tafereel er zo vredig en prachtig uitzien. Plotseling

getuigde de Geest tot mij dat mijn zegeningen overvloedig waren en dat mijn gezin de grootste zegening was die mijn Hemelse Vader me kon geven.

Sinds ik me op mijn zeventiende had laten dopen, was mijn grootste wens geweest een liefdevol gezin te hebben. Nu ik de lieve echtgenoot heb en de lieve gezinsleden die ik altijd heb gewenst, probeer ik om niet te vergeten God voor die grote schat te bedanken.

President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd: 'Het gezin is onze basis. (. . .) Kinderen en ouders die van elkaar houden en van elkaar afhankelijk zijn. Dat is de manier waarop de Heer ons wil laten leven' (oktoberconferentie 1974). Ik heb het doel om voor eeuwig bij mijn gezin te zijn in mijn hart gegrift.

'Mammie, huil je?' vraagt mijn zoontje van drie vaak. Dan pak ik hem vast en zeg: 'Ja, schatje, omdat ik zo'n fijn gezin heb moet ik wel huilen van vreugde. Laten we samen onze Hemelse Vader bedanken.' □

Hoe verder ze van huis kwam, hoe bang er werd. 'Ik kon maar niet geloven dat ze een of ander onbekend meisje van de Filipijnen voor een prins wilden laten werken!'

CRISANTA JUAN

Marvin K. Gardner

Crisanta Juan voelde er eigenlijk weinig voor om haar familie en woonplaats Mayantoc (Filipijnen) te verlaten. Maar verscheidene vriendinnen solliciteerden naar een baan als kindermisje in Saoedi-Arabië. Ze vertelden haar dat ze dan veel geld naar huis konden sturen. De twintigjarige Crisanta solliciteerde ook, maar dacht eigenlijk dat er geen reactie op zou komen. Een maand later kreeg ze bericht dat ze was aangenomen door een Saoedische prins!

Toen de secretaris van de prins haar kwam halen, was Crisanta er nog steeds niet van overtuigd dat ze wilde gaan. De man kon haar aarzeling niet begrijpen.

‘Het is een *voorrecht* om voor een koninklijke familie te werken!’ zei hij.

‘Maar ik wil helemaal niet weg,’ zei ze, ‘ik ben gelukkig hier in de Filipijnen.’

‘Waarom? Wat voor werk doe je hier?’

‘Ik werk in een fabriek en daar ben ik gelukkig mee’, zei ze.

‘Wil je niet graag meer verdienen?’

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Ik heb niet meer geld nodig. Ik ben gelukkig.’

De secretaris hield vol dat de prins *haar* had gekozen en dat niemand anders in aanmerking kwam. En hij had haar paspoort al geregeld. Crisanta voelde zich onder grote druk staan en stemde er uiteindelijk mee in om mee te gaan. Al gauw bevond ze zich aan boord van een vliegtuig op weg naar Saoedi-Arabië.

Maar hoe verder ze van huis kwam, hoe banger ze werd. Doodsbang vroeg ze zich af of het allemaal een gemene grap was. ‘Ik kon maar niet geloven dat ze een of ander onbekend meisje uit de Filipijnen voor een prins wilden laten werken!’

Toen ze de paleisachtige woning van de prins binnen werd geleid, schrok ze. Crisanta had zelfs nog nooit gedroomd van zoveel weelde. Ze maakte kennis met de beeldschone negentienjarige prinses (een van de vrouwen van de prins) en haar dochtertje van twee, dat aan Crisanta’s zorg zou worden toevertrouwd.

Het kind sprak alleen Arabisch. ‘Hoe kan ik met uw dochter praten?’ vroeg Crisanta de prinses in het Engels. ‘Ik spreek geen Arabisch.’

‘Je moet het leren’, antwoordde de prinses. Crisanta, die een goede

opleiding had gehad, begon Arabisch te leren met de hulp van een privé-lerares. Na drie maanden sprak ze zo goed Arabisch dat de prins haar vroeg om zijn dochter ook Arabisch en Engels te leren. Hij verhoogde haar salaris omdat ze nu niet alleen kindermisje, maar ook privé-lerares was.

Het duurde niet lang voordat Crisanta gewend was aan haar nieuwe levenswijze. ‘Ik voelde me als een prinses’, zegt ze. ‘Ik hoefde mijn kleren niet te wassen of te strijken, te koken of wat dan ook, behalve voor het kind zorgen.’ Ze werd rondgereden in een limousine. Ze at duur voedsel – vaak aan een lange tafel, samen met de prins, zijn vrouwen, zijn kinderen en de andere kindermisjes. Bijna dagelijks besprak ze met de prins de vooruitgang en de cijfers van zijn dochter.

Crisanta werd goed betaald. Ze stuurde geld naar haar familie, die daarmee hun bescheiden Filipijnse woning verbeterden. Ze leerde ook om geld voor zichzelf uit te geven.

Al gauw had ze veel nieuwe jurken, dure sieraden en andere luxe. ‘Ik kocht alles wat ik hebben wilde’, zegt ze. ‘En ik kocht geen *goedkope* dingen!’

Na drie jaar keerde Crisanta naar de Filipijnen terug voor een vakantie van een maand. Toen ze ontdekte dat haar ouders en haar beide zusjes lid waren geworden van de kerk, stemde ze erin toe om naar de zendelingen te luisteren. Maar na vier zendelingenlessen vertelde ze de zendelingen dat het haar niets deed en dat ze er mee wilde stoppen. 'Door mijn luxe leventje dacht ik geen geestelijk leven nodig te hebben', zegt ze. Maar om de een of andere reden besloot ze het Boek van Mormon en de brochures van de kerk mee te nemen naar Saoedi-Arabië.

Toen Crisanta weer in Saoedi-Arabië aankwam, en de autoriteiten op de luchthaven het Boek van Mormon in haar bagage vonden, zeiden ze dat het verboden was om het boek mee het land in te nemen. 'Ik liet hun de brief zien die aan mijn paspoort bevestigd was, waarin stond dat ik alles mee het land in mocht nemen dat ik wilde.' De autoriteiten belden de prins, en die vroeg Crisanta te spreken.

'Is dat boek echt belangrijk voor je?' vroeg hij. Toen ze bevestigend antwoordde, gaf hij toestemming.

Die avond begon Cristina te lezen. Ze zag dat de zendelingen bepaalde teksten in het Boek van Mormon hadden onderstreept, met name Moroni 10:4-5. 'Ik begon interesse te krijgen', zegt ze. 'En ik besefte dat ik, om al die dingen te begrijpen, God moest raadplegen.

Dus bad ik erover. Iedere ochtend voelde ik de uitdaging om dat boek te lezen en ik ruimde er dan ook dagelijks tijd voor in. Ik besefte dat het me geestelijk hielp. Ik voelde me dichter bij God. Mijn leven was anders geworden.'

Cristina schreef enthousiast naar huis en vertelde haar familie over haar groeiende getuigenis. Zij stuurden haar een cassettebandje met een opname van hun gezinsavond, compleet met lofzangen en getuigenissen. Cristina was vooral geroerd door het getuigenis van haar moeder en vader. 'Ze bouwden me op en ik moest er telkens om huilen', zegt ze.

Nog voordat er een jaar voorbij was gegaan, wilde ze weer naar huis om meer over het evangelie te leren. Maar de prinses weigerde haar vrije dagen te geven en herinnerde Cristina eraan dat ze pas nog een vakantie had gehad – en dat ze beloofd had om nog drie jaar te blijven.

'Daarom vroeg ik de prins om toestemming', zegt ze, 'en ik huilde er echt bij.' De prins zwichtte, maar stelde als voorwaarde dat ze niet langer dan een week zou wegblijven. Om ervan verzekerd te zijn dat ze terug zou komen, mocht Cristina maar vier jurken meenemen. De rest van haar nieuwe kleren en alle andere bezittingen die ze had verdiend tijdens de afgelopen jaren in Saoedi-Arabië moesten achterblijven.

Eenmaal thuis in de Filipijnen, praatte Cristina weer met de zendelingen. 'Ik vertelde ze dat ik voorheen weliswaar niet geïnteresseerd was geweest, maar dat ik er anders over dacht wanneer ik in het Boek van Mormon las.'

Bij hun tweede bezoek vroegen de zendelingen haar het gebed uit te spreken. 'Ik had een warm gevoel in mijn hart, en toen begon ik te huilen en kon een tijdje niet verder bidden. Ik was mij bewust van al mijn zonden en besefte hoe gelukkig ik was geweest sinds ik het Boek van Mormon was gaan lezen. Ik voelde me echt een dochter van mijn Hemelse Vader en besefte dat ik echt belangrijk voor Hem ben. Na mijn gebed zei ik tegen de zendelingen dat ik onmiddellijk gedoopt wilde worden.'

Zij antwoordden: 'Nee, zuster, we moeten doorgaan met de lessen.' Enkele dagen later, op 9 april 1988, werd ze gedoopt.

Vanaf dat moment had Cristina geen interesse meer voor haar luxe leven in Saoedi-Arabië. 'Ik voelde dat ik hier in de Filipijnen iets te doen had', zegt ze. 'Hoe langer ik bleef, hoe gelukkiger ik me voelde. Ik was gelukkig omdat ik had geleerd hoe belangrijk het leven is – niet alleen op aarde, maar ook hierna. Ik had geleerd dat de familie belangrijk is. En ik was erachter gekomen dat ik God boven alles moest stellen – dat ik Hem moest dienen.

'Verder had ik geleerd dat je door

Tijdens de voorbereiding op haar zending, was Crisanta (derde van links) werkzaam als ringzendinge. Hier geniet ze samen met andere ring- en voltijdzendingen van de lunch op voorbereidingsdag.

geld niet gelukkig wordt. In Saoedi-Arabië had ik alle luxe zo belangrijk gevonden. Maar toen ik lid werd van de kerk, beseftte ik dat die dingen leeg waren – dat ze niets voor me betekenden. Alles wat ik in de kerk doe, brengt mij meer vreugde dan de andere dingen die ik daar had. Dus moest ik die dingen opgeven.'

Na enkele dagen belde de prins uit Saoedi-Arabië om te zeggen dat ze moest terugkeren omdat zijn dochtertje op haar wachtte.

'Ik wil mijn vakantie graag verlengen', zei ze tegen hem.

'Maar we willen graag dat je terugkomt', antwoordde de prins. 'Ons dochtertje wil graag dat je terugkomt.'

'En ik mis haar ook', zei Crisanta. 'Ik wil mijn baan niet verliezen, maar voel dat ik hier iets moet doen.'

'Wat dan?' vroeg de prins.

Cristina vertelde toen dat ze graag voor de kerk op zending wilde en dat het twee jaar zou duren voor ze naar Saoedi-Arabië kon terugkeren. Omdat hij ervan overtuigd was dat ze het meende, onthief de prins haar van haar verplichting. 'Als je wilt, mag je na die twee jaar naar Saoedi-Arabië terugkomen,' zei hij, 'maar de prinses kan niet op je wachten.'

Een maand later hoorde Crisanta dat de prins iemand anders had aangenomen. Het nieuwe kind-meisje en Crisanta correspondeerden enige tijd en wisselden nieuws en verhalen over het kind uit. 'De kleine prinses bleef maar vragen wanneer ik terugkwam', zegt ze.

Tuis in de Filipijnen was Crisanta werkzaam als jeugdwerklerares, jeugdwerkpresidente en ringzendinge. Ze werkte bij een bank om

geld te verdienen voor haar zending. 'Als ik maar al dat geld kon terugkrijgen dat ik eerder had uitgegeven!' zegt ze. 'O, ik had zóveel! Ik was toen gek – ècht gek!'

Precies een jaar na haar doopontving Cristina haar begiftiging in de Manila-tempel. Twee maanden later, in juni 1990, ontving ze haar zendingsoproep. Ze is nu als zendinge werkzaam – in haar geboorteland, de Filipijnen.

De mensen vragen haar waarom ze bereid was om zoveel op te geven voor haar zending. 'Ik vertel dan dat ik nu gelukkiger ben dan voorheen.'

'Is het dan zó fijn?' vragen ze.

'Ja, het is zó fijn', antwoordt ze dan.

Wat zijn haar verdere plannen?

'Ik wil daar heengaan waar mijn Hemelse Vader mij wil hebben', zegt ze. 'Als Hij me weer naar Saoedi-Arabië brengt, dan is dat wat Hij voor me wil.'

Maar ze is er niet zeker van. 'Ik heb al een luxe leven gehad met alles wat daarbij hoorde. Toen ik veel geld had, kende ik God niet, kende ik Jezus Christus niet, en wilde ik alleen maar alles kopen wat ik leuk vond. Maar ik ben tot het beseff gekomen dat die dingen niet belangrijk voor me zijn. Andere dingen zijn veel meer waard.'

'Nu wil ik een eenvoudig leven', zegt ze. 'Ik wil mijn Hemelse Vader dienen. Ik wil dat Hij van me houdt. Ik wil van Hem houden.' □

FIDENCIA GARCÍA DE ROJAS

HET LEVEN VAN EEN MEXICAANSE PIONIER

Agustín Rojas Santos

Op 25 juni 1989 kwamen meer dan 2500 Mexicaanse heiligen der laatste dagen bijeen voor de organisatie van de Ring Tecalco Mexico, die ruim vijftig kilometer ten zuiden van Mexico-Stad ligt. Het was de honderdste ring die in dat land georganiseerd is. Onder de leden van die nieuwe ring bevond zich Fidencia García de Rojas – met 106 het oudste kerklid in Mexico. De kerk in Mexico was weer een mijlpaal gepasseerd, een van de vele in de 88 jaar dat Fidencia al lid was.

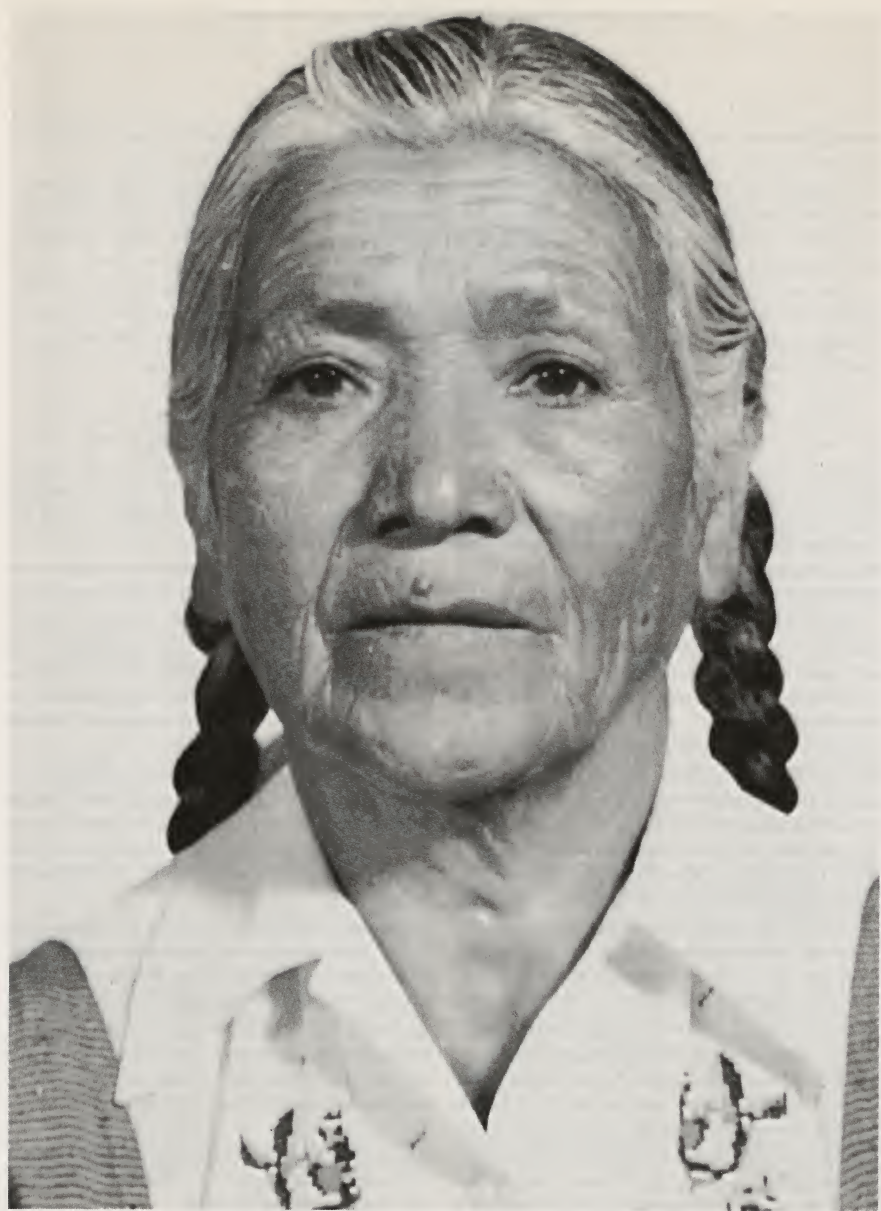
Toen zuster Fidencia anderhalve maand later overleed, merkte president Felipe Hernández van de Ring Tecalco op dat diegenen die bij de begrafenis aanwezig waren, deel hadden aan nog een historische gebeurtenis – de dood van een Mexicaanse pionier.

Zuster Fidencia begon ergens tussen 1889 en 1901 voor het eerst de kerkdiensten bij te wonen. In die periode had de kerk het Zendingsgebied Mexico gesloten. Als gevolg daarvan ontvingen de kerkleiders in Mexico weinig leiding van het hoofdkantoor van de

kerk en weken veel units af van de standaardleerstellingen en -gebruiken. In die tijd gingen zuster Fidencia en haar familie – hoewel ze nog geen lid waren – naar de Gemeente Tecalco.

Toen president Ammon M. Tenney in 1901 in Tecalco aankwam om daar, na de heropening van het zendingsgebied, de gemeente opnieuw te organiseren, was de leider van de gemeente, Julian Rojas, aanvankelijk niet bereid om de touwtjes uit handen te geven. Maar broeder Rojas zwichtte en op 18 augustus herdoopte president Tenney hem en 75 anderen. Een maand later doopte president Tenney Fidancia, haar ouders en haar grootouders. Vanaf dat moment had zuster Fidencia haar leven toegewijd aan het dienen van de Heer.

Zij herinnerde zich dat er zich weer mensen bij de kerk aansloten toen de Gemeente Tecalco weer in contact stond met het hoofdkwartier van de kerk. Toen kort daarna de eerste voltijdzendingen arriveerden, bouwden Fidencia's ouders voor hen een extra kamer aan hun huis. Naarmate het ledental toenam, bevond

zuster Fidencia zich onder de leden en zendelingen die hard werkten om een stuk bouwgrond te kopen voor een kerkgebouw. Daarnaast hielp ze de zendelingen in het nabijgelegen Ozumba met hun kamer, kleding en voedsel, en werkte ze in het zendingshuis van het Zendingsgebied Mexico.

In de periode dat ze in het zendingshuis werkte, leerden de Amerikaanse zendelingen zuster Fidencia lofzangen zingen in het Engels en in het Spaans. Later werd ze lid van het legendarische Tecalcokoor, waarin ze tot enkele jaren voor haar dood zong.

In 1910 brak er in Mexico een burgeroorlog uit die, met vlagen, voortduurde tot de jaren dertig. In augustus 1913 moesten de Amerikaanse zendelingen het land verlaten en waren de Mexicaanse leiders van de kerk weer aan hun lot overgelaten. Maar de kerk was inmiddels goed georganiseerd en de burgeroorlog belemmerde de Mexicaanse heiligen niet ernstig in hun bestuur van de kerk. Die situatie duurde vier jaar.

Zuster Fidencia zag in 1936 een nog grotere verstoring van de gang van zaken in de kerk in Mexico toen een grote groep leden, die bekend stonden als de Derde Conventie, zich afscheidde van de rest van de kerk in Mexico.

Maar in 1942 begon de pasgeroepen president van het Zendingsgebied Mexico, Arwell L. Pierce, eraan te werken de misverstanden op te lossen. En in 1946 presideerde George Albert Smith, de achtste president van de kerk, een herenigingsconferentie in Mexico-Stad. Tijdens die conferentie keerden 1200 leden van de Derde Conventie terug naar de kerk. Zuster Fidencia woonde de conferentie bij en ontving president Smith bij zich thuis. Haar woning was de eerste die president Smith bezocht tijdens zijn reis naar Tecalco.

Andere mijlpalen voor de kerk in Mexico volgden elkaar sneller op naarmate zuster Fidencia ouder werd. Samen met haar familieleden en andere kerkleden reisde ze in de loop der jaren verscheidene malen naar de Arizona-tempel om werk te doen voor haarzelf en haar familie. In 1972 woonde ze de conferentie van het Gebied Mexico bij. En in 1983 was ze aanwezig bij de inwijding van de Mexico-Stad-tempel. En al die tijd bleef ze toegewijd aan haar familie, het

zendingswerk en andere kerkroepingen, waarvan er twee vooral belangrijk voor haar waren.

Zuster Fidencia vond het heerlijk om als jeugdwerklerares de kinderen het evangelie te leren door verhalen te vertellen, vooral verhalen uit het Oude Testament. Ze bracht haar leerlingen een liefde voor de Schriften bij. Zelf las ze er dagelijks in. En ze vertelde vaak uit haar hoofd interessante verhalen en voorvalen uit het leven van alle profeten van de laatste dagen. Ze heeft als jeugdwerklerares veel van haar eigen kleinkinderen onderwezen.

Zuster Fidencia heeft veertig jaar lang haar huisbezoek voor 100% gedaan. In februari 1978 werd ze voor die prestatie geëerd door leiders van de zending en de zustershulpvereniging, die hun waardering uiten voor haar dienstbetoon en medeleven met anderen.

Zuster Fidencia's nazaten herinneren zich haar door een nog grotere prestatie: het in de kerk brengen van vijf generaties familieleden. Met haar eerste echtgenoot, Aniceto Rojas – de zoon van Julian Rojas van de vroege Gemeente Tecalco – kreeg ze zes kinderen. Twee daarvan bleven in leven en kregen kinderen en kleinkinderen. Met haar tweede echtgenoot, Manuel Rosas, kreeg ze drie kinderen.

Zuster Fidencia overleefde beide echtgenoten en bleef lang genoeg in leven om vele kleinkinderen en achterkleinkinderen op zending te zien gaan. Vele van haar nakomelingen hebben trouw gediend, en velen doen dat nog, als leid(st)er onder de Mexicaanse heiligen.

Wat haar familieleden betreft is het evangelie van Jezus Christus de kostbaarste gave die grootmoeder Fidencia aan hun heeft nagelaten. Wat haar medeheiligen betreft zijn zuster Fidencia's vele jaren van nederig dienstbetoon een erfdel dat bijna een hele eeuw beslagen heeft – een eeuw waarin de kerk in Mexico met problemen heeft geworsteld, ze heeft overwonnen en uiteindelijk tot bloei is gekomen. □

Agustín Rojas Santos, achterkleinzoon van Fidencia García de Rojas, is raadgever in de bisschop van de Wijk Cuauhtémoc in de Ring Iztapalapa.

Van het gebiedspresidium

In 1991 is de kerk op grote schaal geconfronteerd met de humanitaire behoeften van de mensen in zeer verschillende landen en heeft zich voor die mensen ingezet. Een jong lid vroeg mij wat ik onder humanisme verstand. Het woordenboek beantwoordt die vraag voor mij op treffende wijze: 'Het streven humaan te zijn, zachte en menslievende zedenleer' (*Van Dale*, blz. 1144).

Dit artikel voor *De Ster* heb ik in de kersttijd van 1991 geschreven. We werden allemaal opgeschrikt door dagelijkse berichten over oorlog, ellende van vluchtelingen en dreigende hongersnood in enkele Oost-europese staten. We zagen beelden van mensen die voor een brood in de rij stonden, we hoorden van vrienden die al een jaar op een gloeilamp wachtten; en we wisten dat er kinderen waren die slechts om de dag naar school konden omdat er in het gezin maar één paar kinderschoenen was. We voelden ons er

Humanitaire hulp

President Hans B. Ringger

des te meer bij betrokken omdat dit alles min of meer voor onze deur plaatsvond, en dan nog in landen waar de kerk al voet aan de grond had gekregen en waar al zendingen werkten.

Jarenlang hadden we gebeden dat de muren zouden vallen, de grenzen zouden opengaan en de mensen zich in vrijheid overeenkomstig hun geweten zouden mogen ontwikkelen. Dat wonder vond bijna van de ene dag op de andere plaats, maar tegelijkertijd werden we geconfronteerd met een stroom ellende en armoede waar we nooit op gerekend hadden. En dat in een tijd waarin we uitkeken naar de kerstdagen van 1991 en er veel gesproken werd over geven, kopen,

en goede, overvloedige feestmaaltijden. De stroom van berichten over ellende op alle levensterreinen aan de ene kant, en het rijke aanbod voor de geneugten en de luxe van het leven aan de andere kant, stemden, en stemmen ons nog steeds, tot nadenken en geven ons een sterk gevoel van hulpeloosheid en betrokkenheid.

We gingen ons steeds meer bezighouden met de vraag wat de zin van het leven was - niet alleen van ons eigen leven, maar vooral ook dat van die mensen die op deze wereld zoveel moeten lijden en verdragen. Of men nu jong of oud is, één ding is duidelijk: We staan elke dag in dit spanningsveld tussen vreugde en verdriet, welvaart en

grote armoede, overvloed en schaarste. Als wij onszelf in onze eigen kleine wereld in verhouding tot de grote buitenwereld zien, dan staan wij dagelijks voor beslissingen die niet alleen ons eigen leven beïnvloeden, maar in grotere mate en op vele manieren ook het leven van andere mensen. Meer nog dan voorheen wordt van ons verlangd dat wij ons gedragen als medemens, als christen en als lid van Christus' kerk.

De dagelijkse praktijk van de naastenliefde is waar het evangelie om draait. Dat is de kern van wat wij onder echte medemenselijkheid verstaan. De kwaliteit van ons leven wordt bepaald door het 'voor elkaar' en het 'met elkaar'.

Er vindt een omwenteling plaats in de politieke toestand van ons deel van de wereld. Er gaat geen dag voorbij dat er geen grenzen verschoven worden of verdwijnen. Republieken eisen onafhankelijkheid en sluiten zich in heel andere soorten gemeenschap-

Meer nog dan voorheen wordt van ons verlangd dat wij ons gedragen als medemens, als christen en als lid van Christus' kerk.

De dagelijkse praktijk van de naastenliefde is waar het evangelie om draait.

pen weer bij elkaar aan, in de wetenschap dat ze van elkaar afhankelijk zijn. En hoe staat het met de muren tussen de mensen zelf? Zijn die ook gevallen, verschoven of verdwenen? Of neemt men juist een verharding waar van de fronten, een vernauwing van de grenzen, wat de intermenselijke betrekkingen betreft? Vaak zijn wij niet bereid om onze hand over het hek uit te steken of over onze persoonlijke grens, en zo verspelen wij de kans om het hek neer te halen en hulp te verlenen.

Wat ons van die hulpverlening weerhoudt of wat het ons moeilijk maakt, verschilt per geval. Eén opvatting kan zijn dat mensen niet geholpen worden omdat zij hun ongeluk schijnbaar zelf veroorzaakt hebben en daarom geen hulp behoren te ontvangen - het is tenslotte hun eigen schuld. Hoe moeten wij reageren? Koning Benjamin geeft ons in het Boek van Mormon een wijze raad:

'Misschien zult gij zeggen:

De man heeft zichzelf ellende berokkend; daarom zal ik mijn hand terughouden en hem niet van mijn voedsel geven, noch hem van mijn goed mededelen, zodat hij niet zou lijden; want zijn straffen zijn rechtvaardig -

'Maar ik zeg u: O, mens, wie dit doet, heeft grote reden om zich te bekeren, en tenzij hij zich bekeert van hetgeen hij heeft misdaan, zal hij voor eeuwig omkomen en geen deel aan het koninkrijk van God hebben.

'Want ziet, zijn wij niet allen bedelaars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, wat wij hebben, zowel voor voedsel als kleding, voor goud en zilver en voor alle rijkdommen van iedere aard, die wij bezitten?' (Mosiah 4:17-19.)

Een andere opvatting kan zijn dat de kerk alleen de eigen leden behoort te helpen. Is een dergelijke houding gerechtvaardigd? Of is het ook onze taak de mensen buiten onze wijken en ge-

meenten te helpen? We hebben niet alleen de plicht om de leden van de kerk te helpen, maar ook om alle andere mensen bij te staan. Onze hulpvaardigheid behoort zich over de grenzen van de kerk uit te strekken.

Alma heeft die handelwijze van de leden in zijn tijd met de volgende woorden beschreven:

'En daar de kerk zo bestendig was, begonnen zij zeer rijk te worden en hadden een overvloed van alles, wat zij maar nodig hadden - een overvloed van kleinvee en runderen, van alle soorten mestvee, en tevens van graan en goud en zilver en kostbaarheden en zijde, fijn getweemd linnen en van allerlei goed, eigengeweven laken.

'Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens

diens knechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren er geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoefden.' (Alma 1:29-30.)

Wij leven nu in een soortgelijke tijd. Het leven wordt gekenmerkt door overvloed - het is niet voor niets dat wij onze maatschappij een consumptie maatschappij noemen. Wij hoeven geen honger te lijden, we hebben kleding en onderdak en zijn overvloedig met wereldse bezittingen gezegend. Maar doen wij hetzelfde als de Nephieten in Alma's tijd?

Wij geloven zeer zeker dat wij overeenkomstig onze moeite nu en in de toekomst gezegend worden, en geloven bovendien in de belofte van onze Heiland die in Matteüs 25:34-40 staat en die in vers 40 beknopt wordt weergegeven: 'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.' <

Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

In het water van de doop hebben wij de naam van Jezus Christus op ons genomen. Wij werden zijn discipelen. Wat is een discipel? Ouderling Bruce R. McConkie heeft die vraag beantwoord: 'Iemand die de leer, leringen of filosofie van een ander gelooft en die leraar volgt is een discipel. Hij is de leerling, de volgeling van hem wiens ideeën hij aanvaardt' (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, blz. 198).

Het is gemakkelijk lief te zijn voor elkaar en de beginselen van het evangelie te gehoorzamen als alles naar wens verloopt en als iedereen lief voor ons is. Maar deze omstandigheden zijn er niet altijd.

We kunnen ziek worden of gehandicapt. Er kunnen financiële of emotionele problemen zijn. Er kan sprake zijn van problemen op het werk of met gezinsleden. Geven al deze situaties ons het recht om discipel af te zijn, geen 'volgeling meer te zijn van de ideeën die we met onze doop hebben aanvaard'? Hoe verkiezen we te handelen in plaats van met ons te laten handelen? Ten eerste moeten we bedenken dat we zelf beslissen hoe we handelen, de keuze is aan ons. Niemand anders, wat de omstandigheden ook mogen zijn, kan ons ertoe brengen te handelen in strijd met de beginselen die wij aanhangen. President Joseph Fielding Smith heeft in zijn boek *Leer tot zaligmaking* geschreven:

'Wat zou de mens zijn zonder keuzevrijheid? Hij zou

Handelen of met u laten handelen

Marilyn Choules

niet meer zijn dan een mechaniek. Hij had niet voor zichzelf kunnen handelen, maar had in alles met zich laten handelen. Daardoor zou hij geen beloning hebben ontvangen voor lofwaardig gedrag. Hij zou een robot geweest zijn; hij zou geen geluk noch ellende hebben gekend, noch gevoeligheid of ongevoeligheid, en dat kan nauwelijks bestaan worden genoemd.'

Hoe kunnen we handelen zoals we moeten als we het moeilijk hebben? We kijken eerst naar de beginselen waarin we geloven. We kijken naar ons discipelschap; naar de houding die van ons verlangd wordt bij 'het gehoorzamen van de beginselen van het evangelie' en het liefhebben van elkaar. Met onze leringen en waarden als

leidraad, besluiten we wat ons gedrag zal zijn, wat de omstandigheden ook zijn. Christus gaf ons het volmaakte voorbeeld toen Hij voor zijn aanklagers stond:

'En op de beschuldiging, die de overpriesters en oudsten tegen Hem inbrachten, antwoordde Hij niets. Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoeveel zij tegen U getuigen? En Hij antwoordde hem op geen enkele vraag, zodat de stadhouder zich zeer verwonderde' (Matteüs 27:12-14).

Jezus wist wat zijn houding behoorde te zijn. Hij sprak en deed alleen datgene wat deel uitmaakte van het eeuwige plan.

Hierna volgen enkele voorbeelden van keuzes die wij mogelijk zullen moeten maken:

1. De keuze om eerlijk te zijn - iemand neemt ons iets af wat ons toebehoort - wachten wij de kans af om hem terug te pakken of houden wij vast aan de waarde om onder alle omstandigheden eerlijk te zijn?

2. De keuze om iedereen lief te hebben - een gezinslid is boos op ons en heeft kritiek op ons - worden we ook boos en uiten we kritiek, of kiezen we ervoor in liefde te reageren, bezorgd om de gevoelens van de ander.

3. Een oude innerlijke boodschap (wellicht iets wat we als kind vaak hebben moeten horen: 'Waarom kun je nou nooit eens wat goed doen') achtervolgt ons nog elke dag - blijven we geloven dat we het niet kunnen en niet goed zijn, of maken we een nieuwe innerlijke boodschap zoals: 'Ik ben een uniek, waardevol kind van God, bezig aan het proces van groei en verbetering'?

We hebben allemaal ervaringen waarin we kunnen kiezen te handelen of met ons te laten handelen. In 2 Nephi 10:23 staat een geweldige boodschap:

'Weest daarom goedsmoeds en bedenkt, dat gij vrij zijt om zelfstandig te op te treden - om de weg te kiezen van de eeuwige dood of de weg van het eeuwige leven.'

We moeten niet toestaan dat de negatieve houding en woorden van anderen dicteren wat we voelen en doen. Wij kunnen ervoor kiezen volgens de waarden van een discipel van Jezus Christus te denken en te handelen. <

Hulpproject in Joegoslavië: de helpende hand in moeilijke tijden

Michael Obst
Gebiedshoofd public relations

'Zij hebben het beste gegeven', zegt zuster Reber, echtgenoot van president Kenneth Reber, president van het Zendingsgebied Wenen. 'De heiligen hebben absoluut kwaliteitsspullen gegeven.' Op aanwijzing van het

gebiedspresidium organiseerden president Reber, die verantwoordelijk is voor het zendingswerk in Joegoslavië, president Husz van de Ring Wenen, en Lloyd Pendleton, vertegenwoordiger van de afdeling welzijnszorg in Salt

Lake City, een uitzonderlijke liefdesdaad die de oorlogsslachtoffers onmiddellijke hulp verschaft die zij zo hard nodig hadden.

Op zaterdag 16 november 1991 kwamen 200 priesterschapsdragers en zusters bij

een voor een iets andere kerkvergadering. Na een korte instructieperiode begonnen zij 13.000 kilo voedsel, kleding en medicijnen in dozen te doen en in een vrachtwagen te laden die de volgende maandag vertrok naar Kroa-

tië. Lloyd Pendleton: 'De goederen werden in twee uur ingepakt, verzegeld en ingeladen. In een kamer in het souterrain werd de kleding van een label voorzien en in dozen gedaan. In de recreatiezaal werden er voedselpakketten samengesteld. Het voedsel werd eveneens ingepakt en verzegeld. De leden van de kerk, jong en oud, werkten goed samen in een hulpproject voor inwoners van een ander land die zij nog nooit hebben gezien.'

President Reber ging in op de noodzaak van het project. 'De noodzakelijkste goederen zijn: warme kleding; beddegoed, vooral voor kinderen en baby's; voedsel; deken en medicijnen. De meeste goederen zullen terecht komen bij niet-leden. De

geschenken goederen zijn een welkome steun in de rug voor de leden in Joegoslavië. Een deel van de lading gaat naar Kroatië en een deel gaat naar Servië, omdat we de mensen willen helpen en we in beide gebieden leden hebben.' Ook de Ring Stuttgart schonk in totaal 10.000 kilo voedsel, kleding en medicijnen.

Verzoeken om hulp kwamen van het ministerie voor godsdienst, en verschillende instanties zoals het kindziekenhuis in Sarajevo. Plaatselijk werd het project geëördineerd door Ivan Valek, de gemeentepresident in Zagreb en districtsresident voor Joegoslavië. Hij zorgde ervoor dat de goederen evenredig werden verdeeld. President Valek was persoonlijk betrokken bij de distributie

'Voor onze ring was het niet alleen een gelegenheid om te geven wat we hebben, maar ook een kans om de priesterschap en de zusters in actie te zien, om anderen tot zegen te zijn.'

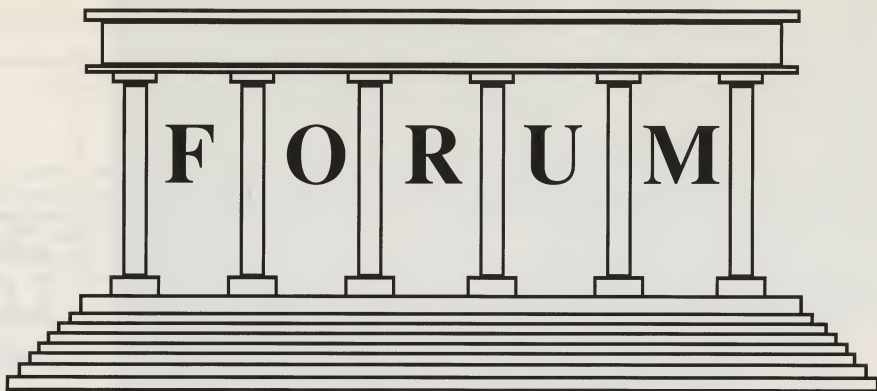

'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'

van de goederen. Zijn grootste zorg was de kinderen. Hij was zeer onder de indruk van de warmte en liefde van de leden in Wenen en Stuttgart. Hij zegt: 'Deze pakketten communiceren liefde en steun. We voelen dat de Geest van de Heer bij ons is als we iemand voedsel brengen. Deze geest en liefde van onze medeleden zullen we nooit vergeten. De leden hier kunnen hiermee rondkomen, maar via de kerk zullen we de goederen aan kinderen doen toekomen. Die kinderen zijn onschuldig en we willen niet dat ze lijden!'

In totaal schonken de ringeren Wenen en Stuttgart, alsmede de afdeling welzijnszorg van de kerk 100.000

kilo aan goederen. Deze hulpactie kwam niet alleen ten goede aan de behoeftigen, maar liet hele positieve gevoelens achter bij hen die gegeven hadden. Bisschop Stefan Tschiesche uit Graz verwoordt de gevoelens van veel leden als hij zegt: 'Dat was een hele wonderlijke ervaring voor mij, om de leden te zien samenwerken. Ik voel de geest van samenwerking, van steun en van verlichting. Dat geeft mij heel veel vreugde.' President Husz zegt ten slotte: 'Voor onze ring was het niet alleen een gelegenheid om te geven wat we hebben, maar ook een kans om de priesterschap en de zusters in actie te zien, om anderen tot zegen te zijn.' <

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtspplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst

waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o. (-ken); - **lid**, o. (...leden).

Hoe u uw kinderen zelfredzaamheid kunt leren

Onze twee zoons van 7 en 9 moeten om half zeven bij de bushalte staan, dus hebben zij zich voorgenoemen om altijd op tijd te zijn.

We hebben hun een wekker gegeven, en de oudste heeft de opdracht 'een voorbeeld' te zijn voor zijn jongere broer.

De avond ervoor leggen zij hun kleren klaar en pakken zij hun tas in.

Enkele aanvullende adviezen voor het aanleren van zelfredzaamheid:

* Doe geen dingen voor uw kinderen die ze zelf kunnen doen.

* Zorg dat u er bent; geef ze leiding totdat ze genoeg zelfvertrouwen hebben dat ze het zelf kunnen.

* Moedig aan met positieve woorden.

* Kritiseer of ondermijn hun inspanningen niet.

* Sta niet toe dat de frase 'kan niet' voorkomt in de woordenschat van uw gezin.

* Prijs en dank ze als ze iets uit zichzelf doen.

Ik zeg mijn kinderen altijd dat de taak van een moeder is datgene te doen voor haar kinderen wat ze niet zelf kunnen doen. Mijn zoon kon op zijn zevende een cake bakken, en mijn andere twee kinderen (5 en 8 jaar) doen samen de afwas. Ik stel hen in de gelegenheid zelfredzaam te zijn, omdat ik weet dat er niets beters is wat we onze kinderen kunnen meegeven dan het gevoel dat zij capabel zijn. Als zij iets toevoegen aan het gezin waartoe zij behoren groeit hun zelfvertrouwen. Ik sta erop dat zij hun taken goed vervullen, maar ik zorg er ook voor dat ik mijn waardering uitspreek voor hun bijdrage.

Moedig kinderen aan hun creativiteit te ontplooiën door hun naar hun ideeën te vragen over een verscheidenheid van onderwerpen. Wees positief, laat ze weten dat zij in staat zijn deze ideeën zelf te scheppen en dat ze daarbij niemand nodig hebben die altijd hun hand vasthoudt.

*'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre
gij dit aan één van deze mijn
minste broeders hebt gedaan,
hebt gij het Mij gedaan.'*

van de goederen. Zijn grootste zorg was de kinderen. Hij was zeer onder de indruk van de warmte en liefde van de leden in Wenen en Stuttgart. Hij zegt: 'Deze pakketten communiceren liefde en steun. We voelen dat de Geest van de Heer bij ons is als we iemand voedsel brengen. Deze geest en liefde van onze medeleden zullen we nooit vergeten. De leden hier kunnen hiermee rondkomen, maar via de kerk zullen we de goederen aan kinderen doen toekomen. Die kinderen zijn onschuldig en we willen niet dat ze lijden!'

In totaal schonken de ringen Wenen en Stuttgart, alsmede de afdeling welzijnszorg van de kerk 100.000

kilo aan goederen. Deze hulpactie kwam niet alleen ten goede aan de behoeftigen, maar liet hele positieve gevoelens achter bij hen die gegeven hadden. Bisschop Stefan Tschiesche uit Graz verwoordt de gevoelens van veel leden als hij zegt: 'Dat was een hele wonderlijke ervaring voor mij, om de leden te zien samenwerken. Ik voel de geest van samenwerking, van steun en van verlichting. Dat geeft mij heel veel vreugde.' President Husz zegt ten slotte: 'Voor onze ring was het niet alleen een gelegenheid om te geven wat we hebben, maar ook een kans om de priesterschap en de zusters in actie te zien, om anderen tot zegen te zijn.' <

DE KINDERSTER

92E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MAART 1992

WILFORD WOODRUFF

Kellene Ricks

1. Wilford speelde graag met zijn twee broertjes, Thompson en Azmon. Vaak speelden ze urenlang buiten of in de schuur.

2. Op een zaterdagavond zaten de jongens weer bij elkaar. Ze hadden niets te doen. Thompson stelde voor om de zolder te verkennen.

3. Hun vader had hun verboden om op de zolder te spelen. Het was er donker en gevaarlijk. Wilford aarzelde omdat hij niet ongehoorzaam wilde zijn. Maar de zolder verkennen vond hij wel spannend, dus besloot hij om mee op avontuur te gaan.

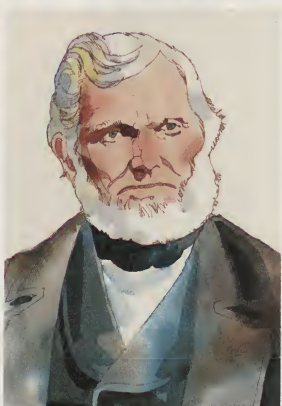
4. De jongens renden de trap op in hun enthousiasme om te zien wat voor 'schatten' ze op de verboden zolder konden vinden.

5. Net voordat Wilford bij de bovenste tree kwam, struikelde hij en viel helemaal naar beneden.

6. Wilford voelde een verschrikkelijke pijn in zijn arm en wist dat die gebroken was. Het duurde heel lang voor zijn arm weer beter was, en zo leerde Wilford hoe belangrijk het is om gehoorzaam te zijn.

7. Vanaf dat moment gehoorzaamde Wilford niet alleen zijn ouders, maar ook de Heer. En jaren later werd Wilford Woodruff de vierde president van de kerk.

OUDERLING JAMES M. PARAMORE

Uit een gesprek tussen ouderling James M. Paramore
van het Presidium der Zeventig en Kellene Ricks

Ik werd in 1949 als zendeling naar Frankrijk gestuurd. Het zendingswerk was toen heel anders dan nu. Er was nog geen opleidingsinstituut voor zendingen, dus toen ik in Parijs aankwam had ik nog geen les gehad in de taal. En er was ook nog geen lesboek om de onderzoekers uit te onderwijzen. Verschillende zendingen gebruikten verschillende manieren om het evangelie te onderwijzen.

Ik was nog maar een paar weken in Parijs toen mijn collega hoorde dat zijn moeder aan het doodgaan was aan kanker. Omdat hij toch over enkele weken naar huis zou gaan, vond de zendingspresident het goed dat hij eerder vertrok om zijn moeder nog te kunnen zien. Als dat tegenwoordig was gebeurd, zou een andere zendeling naar mijn gebied zijn overgeplaatst om mijn collega te worden. Maar in die tijd moest ik het verder zelf redden totdat er weer een algemene overplaatsing kwam.

Voor zijn vertrek, hadden mijn collega en ik enkele afspraken gemaakt voor lessen. Ik wist dat ik me aan die afspraken moest houden. Maar hoe? Ik kende de Franse taal niet en er bestonden geen vaste lessen. Ik was zenuwachtig en bang.

Ik begon het Boek van Mormon te lezen en zo hard

te bidden als ik maar kon. Ik bad, daarna las ik, dan bad ik weer en las verder. Zo ging dat enkele dagen lang.

Uiteindelijk was de tijd aangebroken om naar mijn eerste afspraak te gaan – de familie Alvarez. Het was een leuk stel dat we nog maar net waren gaan onderwijzen. Toen ik erheen ging, wist ik niet wat ik zou zeggen. Ik had een getuigenis van het evangelie en de herstelling, maar ik kende geen Frans.

Maar zodra ik er was, nam de Heer het van me over. Ik heb dat echtpaar twee uur lang onderwezen. Ik weet zeker dat het niet in mooi Frans was, maar ik was in ieder geval in staat om ze mijn gevoelens over het evangelie te vertellen. Ze begrepen de boodschap en werden geraakt door de Geest.

Toen ik die avond terugkeerde naar mijn kamer, wist ik dat er echt een Vader in de hemel was en dat Hij me op zending had geroepen. Ik wist dat mijn Hemelse Vader over mij had gewaakt en me had geholpen – Hij had mijn tong losgemaakt – en dat Hij over al zijn zendingen waakt. Het was het eerste geestelijke getuigenis dat ik ooit gekregen had van de waarheid van dit werk. Mijn zending is een van de grootste zegeningen die ik ooit gekregen heb. □

Marco's beslissing

Paula Hunt

'Gedenk de sabbatdag, dat gij die heilig!' (Exodus 20:8).

Marco ging nog langzamer lopen. Om de een of andere reden had hij niet zo'n zin om voor het middageten naar huis te gaan. Meestal rende Carlo samen met hem naar huis, maar Carlo was boos. 'Waarom kun je niet mee doen aan de kampioenschappen?' had Carlo willen weten.

'Omdat het op zondag is.'

'Als je niet meespeelt, kunnen we niet meedoen!' had Carlo geschreeuwd. 'Nu Giuseppe ziek is, ben je onze enige keeper. Je moet meedoen!'

Toen Marco bij zijn huis was, wilde hij eigenlijk niet naar binnen. Maar hij wist dat mama en papa op hem wachtten, dus beklom hij langzaam de trap naar de flat.

Mama zette het eten op tafel. 'Ik begon me al zorgen te maken', zei ze met een glimlach. 'Was maar gauw je handen.'

Marco had geen trek. Maar na het gebed beet hij toch maar in het knapperige warme brood. Daarna begon hij aan de meelballetjes met tomatensaus die mama gemaakt had. Toen hij die pittige, lekkere dingen proefde, begon hij zich wat beter te voelen.

'Is er iets mis?' vroeg mama. 'Je bent stil vandaag.' 'Ze hebben op school het wedstrijdsschema opgehangen', zei hij.

'O ja?'

'Ik moet op zondag voetballen.'

Mama en papa waren even stil. Ze wisten dat Marco's ploeg, de Bliksemschichten, hard gewerkt had voor een kans om het beste team van Milaan te worden.

Papa keek verbaasd. 'Bedoel je dat alle wedstrijden op zondag zijn?'

'Nee, de kwartfinale en de halve finale zijn op zater-

dag. Maar de winnaars van zaterdag spelen de finale op zondag.'

Marco zag iets oplichten in papa's bruine ogen.

'Kop op, Marco!' zei hij vrolijk. 'Misschien verliest je ploeg wel op zaterdag. Dan hoeft je niet te spelen op de sabbat!'

Marco glimlachte ook. Maar de Bliksemschichten waren erg goed. Ze hadden echt een kans om op zaterdag alle wedstrijden te winnen. 'Giuseppe heeft griep en Tommaso heeft zijn enkel bezeerd', legde hij uit. 'Als we op zaterdag winnen, moet ik op zondag spelen – anders worden we gediskwalificeerd. Wat moet ik nu doen?'

Mama legde haar arm om zijn schouders. 'We hebben je geleerd wat goed is en wat niet. Als je ploeg wint, ben ik er zeker van dat je de goede beslissing zult nemen. Eet nu maar, anders kom je te laat op school.'

Op school waren er een paar jongens die samen fluisterden en naar Marco keken. Carlo negeerde hem. Het deed Marco pijn om zijn beste vriend kwijt te raken.

Die avond zei Carlo tijdens het oefenen eindelijk wat tegen hem. 'Heb je je bedacht?' vroeg hij boos.

Marco begon nu zelf boos te worden. Toen herinnerde hij zich papa en grijsde naar Carlo. 'Ik denk dat we maar beter hard kunnen werken om de wedstrijden op zaterdag te winnen,' zei hij, 'want als je niet oefent, hoeven we ons over zondag geen zorgen te maken!'

Vrijdagavond voelde Marco zich rusteloos en bang. Hij wenste dat zijn ouders hem hadden verboden om te spelen. Dan hadden de jongens *hun* de schuld gegeven in plaats van hem. Hij maakte zich zo'n zorgen dat hij zich niet lekker voelde, maar knielde toch om te

bidden. Hij bad hard en wachtte toen op antwoord. Hij wachtte en wachtte, maar er gebeurde niets. Hij vroeg zich af of Hemelse Vader hem niet gehoord had. Maar hij kreeg wel een warm gevoel. Hij voelde zich rustig. Alle zorg verdween. Hij wist dat alles in orde zou komen.

Het was een heldere, zonnige zaterdagochtend. Er waren maar een paar wolken aan de hemel. De lucht was verfrissend. Het was een prima dag om te voetballen.

Marco's ploeg had zich goed voorbereid en won de eerste wedstrijd met gemak. Na het middageten keken de jongens naar het middagschema.

'We spelen tegen de Tijgers!' kreunde Carlo. 'Zij hebben de grootste jongens van alle ploegen.'

'En de snelste', voegde Marco eraan toe. 'We zullen ons uiterste best moeten doen om ze te verslaan.' Ergens wilde Marco de wedstrijd wel winnen, en eigenlijk ook niet – want dan hoefde hij zich geen zorgen te maken over zondag.

Het was een moeilijke wedstrijd. De snelle Tijgers haalden het eerste doelpunt, maar de Bliksemschichten vochten terug en scoorden een gelijkmaker. Daarna wisselden ze van speelheft. Vlak voor het einde van de wedstrijd stonden ze gelijk: 4-4. Toen kopte Carlo een bal in het net, waardoor de Bliksemschichten voor kwamen te staan.

Er was minder dan een minuut over. Carlo had de bal weer. Hij slingerde zich tussen de Tijgers door, op weg naar het doel. Toen struikelde hij en raakte de bal

ILLUSTRATOR: CARL HEPWORTH

kwijt! Nu maakten de Tijgers zich meester van de bal en kwamen snel en zeker recht op Marco af.

Marco stond voor het doel terwijl de laatste seconden van de wedstrijd voorbijgingen. Als hij de bal uit het net kon houden, zouden de Bliksemschichten winnen!

Een Tijger schopte de bal – hard! Hij had op een hoek gemikt, net buiten Marco's bereik. Marco's hart leek wel stil te staan. Hij wierp zich met al zijn kracht naar rechts. De bal ketste net van zijn handen af toen het fluitje ging. Hij had het voor elkaar! De Bliksemschichten hadden gewonnen!

Marco's ploeggenoten stonden te springen en te juichen. Hij stond op en veegde het zand van zijn sportkleden. Hij zag zijn ouders op zich af komen. Zij glimlachten en wuifden naar hem. De hoofdscheidsrechter was bij ze.

'Je hebt goed gespeeld, Marco', zei papa en sloeg zijn armen om hem heen. Toen wendde hij zich tot de scheidsrechter en zei: 'Marco, dit is meneer Giovetti.'

'Dag, meneer Giovetti', zei Marco beleefd.

'Dag, Marco. Dat was een mooie wedstrijd. Maar ik hoor van je vader dat je een probleem hebt.'

'Ik kan morgen niet spelen', zei Marco tegen hem.

'En dat betekent dat mijn ploeg niet meer mee kan doen omdat we geen andere keeper hebben.'

'Waarom kun je niet spelen?'

'Omdat de wedstrijd tijdens de avondmaalsdienst van mijn kerk is,' legde Marco uit, 'en ik moet erheen. Maar zelfs al was de wedstrijd later, dan zou ik toch niet spelen op de sabbat.'

'Aha.' De scheidsrechter dacht even na en zei toen: 'Wacht even. Ik ben zo terug.'

De andere jongens kwamen erbij staan. Toen meneer Giovetti terugkwam, had hij een andere man bij zich. 'Marco, dit is meneer Luigi. Hij is de trainer van het team waartegen jullie morgen moeten spelen.'

'Hallo, Marco', zei meneer Luigi. 'Het lijkt erop dat we hetzelfde probleem hebben. Twee van onze beste spelers hebben vandaag een blessure opgelopen. We hebben nog wel genoeg jongens om morgen te spelen, maar we zouden niet op ons best zijn. Ik zou de wedstrijd erg graag uitstellen. Vinden de Bliksemschichten dat goed?'

Marco keek eens om zich heen naar zijn vrienden en naar de trainer. Ze knikten allemaal. 'Ja!' zei Marco.

'Wanneer spelen we?'

'Volgende week zaterdag', antwoordde de scheidsrechter. 's Ochtends vroeg.'

Toen Marco naar huis liep, was hij wel moe, maar voelde hij zich fijn. Zelfs als de Bliksemschichten geen kampioen werden, zou hij het toch altijd als een overwinning beschouwen. □

NEPHI BOUWT EEN SCHIP

Virginia Pearce

'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen' (1 Nephi 3:7).

Nephi schreef alles op wat er met hem en zijn familie gebeurde. We kunnen zijn geschiedenis lezen in het Boek van Mormon. Hij vertelde hoe hij gezegend werd toen hij volgens het gebod van de Heer een schip bouwde.

Nephi en zijn familie hadden al acht jaar door de wildernis gereisd. Zolang ze de geboden gehoorzaamden, zegende de Heer hen, konden ze eten vinden en waren ze sterk en gezond.

Op een dag zei de stem van de Heer tegen Nephi: 'Sta op en beklim de berg' (1 Nephi 17:7). Nephi gehoorzaamde en de Heer zei op de berg tegen hem: 'Gij zult een schip bouwen op de wijze, die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over deze wateren moge voeren' (1 Nephi 17:8).

Nephi wist niet hoe hij een schip moest bouwen en had er ook niet het gereedschap voor. Maar hij wist dat de Heer hem gezegd had het te doen en 'streefde (. . .) er naar de geboden des Heren te onderhouden' (1 Nephi 17:15).

Nephi bad om leiding. De Heer zei hem waar hij erts kon vinden om gereedschap te maken en vertelde hoe hij het schip moest bouwen. Nephi's broers, Laman en Lemuël, dachten dat hij het niet kon en weigerden hem te helpen. Ze zeiden: 'Onze broer is een dwaas, want hij denkt, dat hij een schip kan bouwen, ja en hij denkt ook, dat hij deze grote wateren kan oversteken' (1 Nephi 17:17).

Nephi zei tegen Laman en Lemuël dat God hem geboden had het schip te bouwen en dat Hij hen zou

helpen het te doen. Hij herinnerde hen aan de vele keren dat de Heer hen al eerder geholpen had.

Maar Laman en Lemuël werden alleen maar boos en wilden Nephi in de zee gooien. Toen ze hem probeerden te pakken, zei hij: 'In de naam van de Almachtige God gebied ik u, mij niet aan te raken (. . .); en iedereen, die zijn handen aan mij zal slaan, zal verdorren als verdroogd riet' (1 Nephi 17:48).

Laman en Lemuël waren zo bang dat ze Nephi niet aan durfden te raken. Toen er veel dagen voorbij waren gegaan, zei de Heer tegen Nephi: 'Strek uw hand wederom naar uw broeders uit' (1 Nephi 17:53). Toen hij dat deed, kregen ze door de macht van de Heer een schok. Toen wisten Laman en Lemuël dat de Heer Nephi had geboden om het schip te bouwen en begonnen ze hem te helpen. Toen het schip klaar was, brachten ze alles wat ze nodig hadden voor de reis aan boord. En daarna gingen ze op weg naar het beloofde land.

God hielp Nephi en zijn volk het gebod te gehoorzamen om het schip te bouwen. Hij liet hen zien hoe ze gereedschap moesten maken en hoe ze het schip moesten bouwen. Als ze deden wat de Heer zei, voelden ze eerbied voor Hemelse Vader en voor elkaar.

De Heer heeft ons geboden om eerlijk te zijn, naar de kerk te gaan, vriendelijk te zijn, tiende te betalen en veel andere dingen te doen. Als we bidden om hulp bij het gehoorzamen van zijn geboden, zal Hij ons de moed en de leiding geven die we nodig hebben. Als we zijn geboden gehoorzamen, zullen we eerbied voelen voor onze Hemelse Vader en Jezus.

Instructies

Plak de figuren van pagina 10 en 11 op dun karton. Kleur de plaatjes en knip de figuren uit. Doe zand in een ondiepe doos en leg er schelpen en dergelijke in om er een strand van te maken. Vouw de strook onderaan de figuren om, zoals aangegeven. Zet de figuren in de doos terwijl u het verhaal vertelt over hoe Nephi Gods gebod om een schip te bouwen gehoorzaamde.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Laat de jongere kinderen een tekening maken van zichzelf en hun familie terwijl ze een gebod gehoorzamen, zoals naar de kerk gaan of bidden. Laat enkele kinderen hun tekening aan de groep tonen. Bespreek manieren waarop onze Hemelse Vader ons helpt om de geboden te gehoorzamen en bespreek het gevoel van eerbied dat we krijgen wanneer we Hem gehoorzamen.

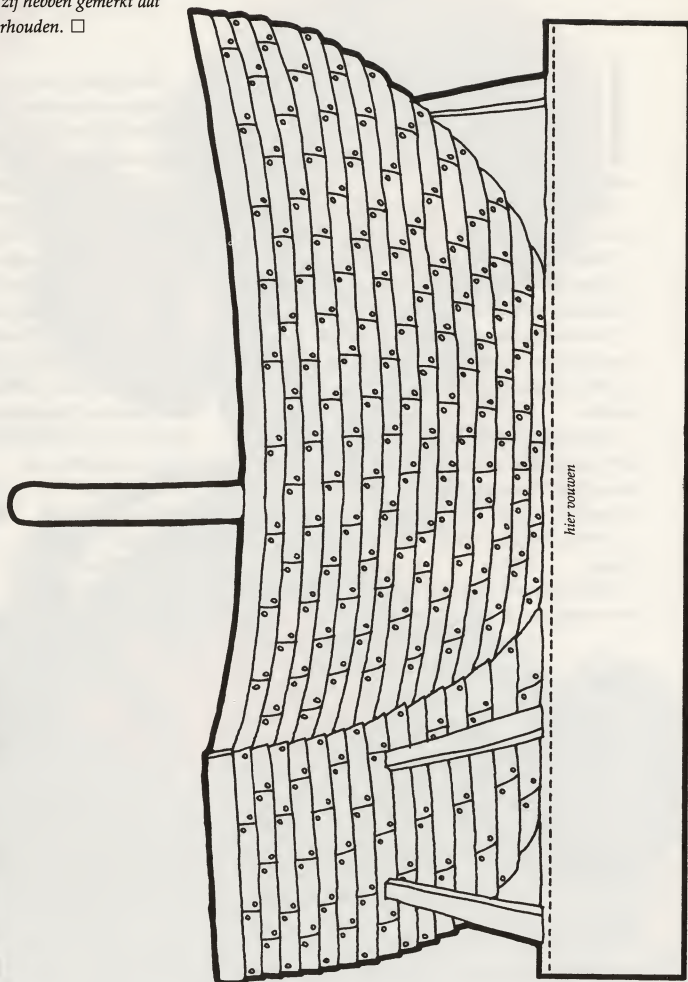
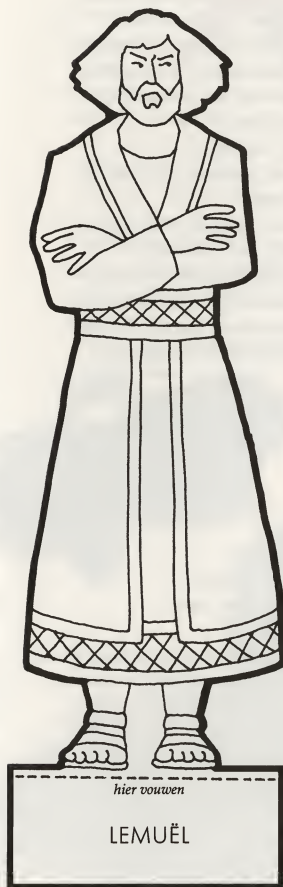
2. Laat iedere jeugdwerkleidster een verhaal uit het Boek van Mormon voorbereiden waaruit blijkt hoe belangrijk het

is de geboden te gehoorzamen. Deel de kinderen in groepen in en laat ze om de beurt naar een ander deel van de lesruimte gaan om naar het verhaal van de verschillende leidsters te luisteren.

3. Speel verhalen uit het Boek van Mormon na waaruit blijkt hoe wij door het gehoorzamen van de geboden zegeningen van onze Hemelse Vader krijgen.

4. Denk eens na over manieren waarop de kinderen geboden gehoorzamen. Bespreek die manieren met hen. Vraag de kinderen te vertellen wanneer zij hebben gemerkt dat andere kinderen de geboden onderhouden. □

Elsje wacht

Nancy Alberts

Ik wil een koekje', zei Elsje toen mama de koekjes uit de oven haalde.

'Wacht maar tot ze afgekoeld zijn', zei mama.

Maar Elsje wachtte niet. Ze at een warm koekje en brandde haar tong.

'Ik wil er meteen mee spelen', zei ze terwijl papa een wiel weer aan haar speelgoedauto lijmde.

'Wacht maar totdat de lijm droog is', zei papa.

Maar Elsje wachtte niet. Ze reed de auto over het vloerkleed en het wiel viel er weer af.

'Ik wil m'n cadeautjes openmaken', zei ze terwijl mama strikken deed op mooi ingepakte doosjes.

'Wacht maar tot morgen, tot je verjaardag', zei mama.

Maar Elsje wachtte niet. Zo gauw mama de kamer uit was, maakte ze haar cadeautjes open. En toen had ze op haar verjaardag geen cadeautjes meer om open te maken.

'Waarom heb je daar niet mee gewacht?' vroeg papa.

'Ik hou niet van wachten', zei Elsje. 'Maar nu zou ik toch willen dat ik wél had gewacht.'

De volgende dag ging ze met papa mee

naar een tuincentrum. Hij zocht uieplantjes uit en erwten- en bonenzaadjes. 'Jij mag ook wat zaadjes uitzoeken', zei hij tegen Elsje.

'Ik vind worteltjes erg lekker', zei ze, dus nam papa een pakje wortelzaadjes mee.

Elsje hielp papa met het planten en zaaien van uien, erwten en bonen. En toen zaaide ze helemaal zelf een rij worteltjes. 'We kunnen morgen mijn worteltjes wel eten', zei ze.

'Het spijt me,' zei papa, 'maar je zult lang moeten wachten tot je zaadjes wortels zijn geworden.'

Maar Elsje wachtte niet. Elke dag groef ze een paar zaadjes op om te zien of het al wortels waren geworden. 'Mijn zaadjes groeien niet', zei ze tegen papa.

'Hoe weet je dat?' vroeg papa.

'Ik heb ernaar gekeken', zei Elsje.

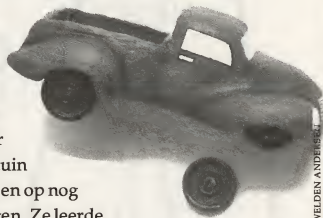
'Als je je zaadjes opgraaft, zullen ze nooit groeien. Je zult moeten leren wachten.'

'Ik hou niet van wachten', zei Elsje. 'Maar ik hou wél van worteltjes, dus zal ik het proberen.'

Elsje deed de hele zomer erg haar best om te wachten. Ze groef geen wortelzaadjes meer op, zelfs toen over de hele rij het groen opkwam. Maar ze wiede tijdens het wachten wél het onkruid. En ze zwom, rende en speelde. Ze leerde zelfs te wachten op andere dingen – op water dat in de diepvries-klontjes werd, op haar beurt om in de dierentuin op de kameel te zitten en op nog veel meer andere dingen. Ze leerde zelfs te wachten met praten tegen papa en mama als ze bezig waren.

En terwijl Elsje wachtte, groeiden de groenten in de tuin. Toen het tijd was om te oogsten, hielp ze met het plukken van erwten, bonen en het opgraven van uien. En eindelijk was het tijd voor de wortels.

Papa liet haar zien hoe ze de aarde rond de wortels moest losmaken en zei hoe ze het groen moest vastpakken en de wortels er één voor één uittrekken. Elsje vulde haar mandje met lange, dikke wortels. Toen rende ze het huis in om ze aan mama te laten zien. 'Kijk eens hoe groot ze geworden zijn!'

te niet

'Ja, inderdaad',
zei mama.

'En jij ook!'

'Ben ik
groter ge-
worden?' vroeg Elsje.

'Ja, groter en wijzer.'

'Wijzer?' vroeg Elsje.

'Door het wachten ben
je wijzer geworden.'

'Na het wachten wil ik nu
toch eindelijk een wortel eten,'
zei Elsje, 'dus ik neem er meteen
een!'

'Wacht maar tot ik er een gewassen
heb', zei mama.

Maar Elsje wachtte niet. Ze
pakte een grote wortel en
waste die zelf. 'Nu ga ik de
beste wortel eten die ik
ooit heb gehad', zei ze.
En dat deed ze. □

Mijn handen kunnen eerbiedig zijn in de kerk

Barbara Johns

Als je wilt laten zien dat je van je Hemelse Vader en Jezus houdt, moet je bijvoorbeeld eerbiedig zijn in de kerk. En dan is het belangrijk wat je met je handen doet. Op de plaatjes kun je zien wat je handen in de kerk moeten doen.

Je handen moeten niet bewegen wanneer het tijd is om te luisteren.

Je hand moet omhoog gaan als je wat te zeggen hebt in het jeugdwerk.

Je handen moeten gevouwen zijn wanneer het tijd is om te bidden.

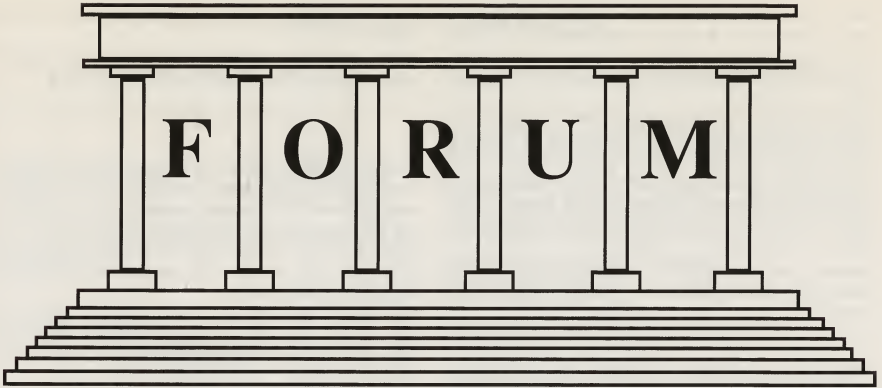
Je hand moet worden vastgehouden door mensen die van je houden.

Je rechterhand moet rustig van het avondmaal nemen.

Je hand moet rustig deuren open- en dichtdoen.

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst

waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; -**avond**, m. (-en); -**bijeenkomst**, v. (-en); -**discussie**, v. (-s); -**gesprek**, o. (-ken); -**lid**, o. (...leden).

Hoe u uw kinderen zelfredzaamheid kunt leren

Onze twee zoons van 7 en 9 moeten om half zeven bij de bushalte staan, dus hebben zij zich voorgenomen om altijd op tijd te zijn.

We hebben hun een wekker gegeven, en de oudste heeft de opdracht 'een voorbeeld' te zijn voor zijn jongere broer.

De avond ervoor leggen zij hun kleren klaar en pakken zij hun tas in.

Enkele aanvullende adviezen voor het aanleren van zelfredzaamheid:

* Doe geen dingen voor uw kinderen die ze zelf kunnen doen.

* Zorg dat u er bent; geef ze leiding totdat ze genoeg zelfvertrouwen hebben dat ze het zelf kunnen.

* Moedig aan met positieve woorden.

* Kritiseer of ondermijn hun inspanningen niet.

* Sta niet toe dat de frase 'kan niet' voorkomt in de woordenschat van uw gezin.

* Prijs en dank ze als ze iets uit zichzelf doen.

Ik zeg mijn kinderen altijd dat de taak van een moeder is datgene te doen voor haar kinderen wat ze niet zelf kunnen doen. Mijn zoon kon op zijn zevende een cake bakken, en mijn andere twee kinderen (5 en 8 jaar) doen samen de afwas. Ik stel hen in de gelegenheid zelfredzaam te zijn, omdat ik weet dat er niets beters is wat we onze kinderen kunnen meegeven dan het gevoel dat zij capabel zijn. Als zij iets toevoegen aan het gezin waartoe zij behoren groeit hun zelfvertrouwen. Ik sta erop dat zij hun taken goed vervullen, maar ik zorg er ook voor dat ik mijn waardering uitspreek voor hun bijdrage.

Moedig kinderen aan hun creativiteit te ontplooiën door hun naar hun ideeën te vragen over een verscheidenheid van onderwerpen. Wees positief; laat ze weten dat zij in staat zijn deze ideeën zelf te scheppen en dat ze daarbij niemand nodig hebben die altijd hun hand vasthoudt.

Geef ze vaak oprecht complimenten. Als ze een fout maken, laat u ze zien hoe ze die moeten corrigeren door ze opbouwende kritiek te geven. Zeg ze eerst wat ze goed hebben gedaan: 'Ik vind dit goed, maar hoe zullen we *dat* veranderen?'

Kinderen geestelijke zelfredzaamheid leren is als het onderwijzen van onderzoekers in het zendingsveld: we leren ze te bidden zodat ze het voor zichzelf kunnen weten, ze doen toezeggingen, we moedigen ze aan hun eigen beslissingen te nemen en steunen hen voortdurend. Joseph Smith heeft gezegd: 'Ik leer hun de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.'

Moedig ze altijd aan zichzelf te verbeteren, doelen te stellen om een beter mens te worden en laat ze weten dat ze het zelf kunnen.

* Leer uw kinderen hoe ze iets moeten doen als ze daar om vragen in plaats van het voor ze te doen.

* Sta uw kinderen toe datgene te doen wat ten goede zal komen aan hun kennis en vermogen om voor zichzelf te zorgen. Zo zal zichzelf leren aankleden als ze nog jong zijn hun leren op latere leeftijd zelfstandig te zijn.

* Geef kinderen belangrijke taken te doen en sta niet toe dat ze zich er met een jantje-van-leiden van afmaken. Sta niet toe dat ze lui zijn, ook al doen ze de taak heel anders dan u het zou doen.

* Zo gauw zij zich een taak meester maken, geeft u ze er nog een taak bij.

* Prijs uw kinderen altijd voor wat ze doen. Zie in alles iets goed, moedig hen aan dingen voor zichzelf te doen.

Onafhankelijkheid creëren in kinderen begint al vroeg. Als een kleuter valt, moet u niet in paniek naar hem toeren. U zegt opgewekt: 'En maar weer opstaan!' Als hij er toch meer dan gewoonlijk door aangeslagen is, kunt u vragen: 'Wil je een knuffel?' Daardoor kan hij zelf beslissen (1) hoe onafhankelijk hij wil zijn, en (2) of hij naar u toekomt of niet. Dat sterkt zijn zelfvertrouwen.

Naarmate uw kind opgroeit, houdt u dit proces aan bij zijn schoolwerk, kerkwerk en andere activiteiten. Maak altijd duidelijk dat u weet dat hij het kan, maar dat u er bent om hem te helpen.

Uit: Church News, 13 januari 1990, blz. 15.

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met een van de onderstaande onderwerpen hebt!

mei: Hoe u met financiële problemen kunt omgaan

juni: Hoe u uw beperkingen positief kunt benaderen

augustus: Hoe u tussen schuld en goddelijk berouw onderscheid kunt maken.

Schrijf (ongeveer 100-150 woorden) naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds 6 weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

1. Sterk het zelfvertrouwen door onafhankelijk handelen te prijzen.

2. Leid met positieve woorden, steun, liefde; help zo nodig.

3. Onderwijs de waarde van werken; geef taken om zelfvertrouwen te sterken.

4. Moedig nieuwe ideeën aan om de creativiteit te ontwikkelen.

Beleid en mededelingen

Openingsdagen distributiecentrum Friedrichsdorf

De openingsdagen zijn in 1992 hetzelfde als in 1991:

Maandag	15.00 tot 18.00 uur
Dinsdag tot en met vrijdag	8.00 tot 16.30 uur
Zaterdag	7.00 tot 13.00 uur

Op de dagen dat de tempel gesloten is, is ook het distributiecentrum dicht:

21 en 22 april
1 tot en met 13 juni
21 december tot en met 2 januari 1993

Ook op officiële feestdagen van Hessen blijft het centrum gesloten:

17 apr.	Goede vrijdag
20 apr.	2e paasdag
1 mei	Dag van de arbeid
28 mei	Hemelvaartsdag
8 jun.	2e pinksterdag
18 jun.	Sacramentsdag
3 okt.	Dag van de Duitse eenheid
18 nov.	Dank- en gebedsdag

Vertaalprojecten

Het vertaalbureau ontvangt af en toe telefoontjes van leden die willen weten wanneer het nieuwe zangboek en de nieuwe drie-in-een zullen verschijnen. Hoewel het nooit bekend gemaakt is dat er aan deze twee publikaties gewerkt wordt, heeft het vertaalbureau er nooit een geheim van gemaakt, ook al omdat het gebruik heeft gemaakt van de medewerking van tientallen vrijwilligers.

Het zangboekproject loopt al vijf jaar, en 1993 zou het jaar van de publicatie kunnen zijn. Tekst en muziek worden momenteel gezet.

Aan de hervertaling van de Schriften is zes jaar gewerkt. Momenteel wordt er gewerkt aan het thematisch register en de voetnoten. Voordat een schriftuurvertaling gepubliceerd mag worden, moet de Raad der Twaalf Apostelen er zijn toestemming aan hechten. Die toestemming zal in de loop van dit jaar worden aangevraagd. Het werk van de zetter, de correctoren en de drukker zal zeker een paar jaar in beslag nemen.

Als de publikatiedatums naderbij komen, zullen er in dit tijdschrift artikelen over verschijnen.

BYU-computerkursus voor uitmuntend scholieren

De Brigham Young University in Provo (Utah) nodigt uitmuntende HAVO- of VWO-leerlingen (in Vlaanderen: leerlingen van het Hoger Secundair Onderwijs) uit voor een tweeweekse computerkursus op universiteitsniveau. De cursus gaat uit van het Instituut voor computerwetenschappen. Het *Advanced High School Studies Program* voorziet in de verblijfskosten en het lesgeld van de cursus die van 3 tot en met 14 augustus gehouden zal worden.

De kandidaten moeten:

- * In hun examenjaar zitten.
- * Tot de beste leerlingen van hun klas behoren.
- * De Engelse taal machtig zijn.

Geschiedheid wordt vastgesteld aan de hand van de behaalde schoolresultaten voor wiskunde en scheikunde. Er wordt geen ervaring met computers vereist.

Deze computerkursus geeft de deelnemers recht op studiepunten, mochten zij in de toekomst aan de Brigham Young University gaan studeren. De besten van de cursus maken kans op een WordPerfect-studiebeurs van 4000 of 5000 dollar.

De cursus wordt al tien jaar achter elkaar gegeven. Dit jaar zal de cursus gewijd zijn aan de Prolog programmeertaal en expertsystemen.

Het hoofd van het instituut voor computerwetenschappen, dr. Robert P. Burton, heeft gezegd dat de cursus in het verleden door veel buitenlandse studenten is gevolgd. Veel van hen zijn later aan de BYU gaan studeren. Hij merkte op dat de reis naar en van Provo voor rekening van de deelnemers komt.

Hoewel er geen uiterste inschrijfdatum voor de cursus is, raade dr. Burton geïnteresseerden aan zich zo snel mogelijk in te schrijven.

Schrijf voor meer informatie aan: AHSSP '92, Department of Computer Science, Brigham Young University, Provo, Utah 84602, VS.

Jonge-vrouwen

De klaspresidiumvergadering stelt het klaspresidium in staat het uitvoeren van hun taken te plannen en leiderschapstraining te ontvangen. (...)

De klasadviseuse en het lid van het JV-presidium dat is toegewezen aan de leeftijdsgroep, vergadert met het klaspresidium. De vergadering wordt geleid door een lid van het klaspresidium. (...)

De klaspresidente of het klaspresidium kan zo nodig de JV-presidente vergezellen wanneer zij vergadert met een lid van de bisschop.

- *Handboek jonge-vrouwen*, blz. 19-20.

De zendelingenpagina's

Deze maand in de zendelingenpagina's de verslagen van zuster Yanina Cadillo Albornoz uit de Wijk Eindhoven, die een zending vervult in het Zendingsgebied Bristol, en van ouderling Eric Mac Lean uit de Gemeente Breda, die een zending vervult in het Zendingsgebied Columbus (Ohio).

Yanina Cadillo Albornoz

Als iemand mij tien jaar geleden had gezegd dat ik eens zending zou zijn, sterker nog: zendinge voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dan zou ik hem of haar voor gek hebben verklaard.

Zoals velen van u misschien wel weten kom ik oorspronkelijk uit Peru. In Peru heeft de kerk altijd een slechte naam gehad, vooral in de tijd dat ik er nog woonde. In die tijd was er vlak tegenover ons huis een mormoonse kerk en vaak genoeg heb ik die mormonen naar de kerk zien gaan.

Mijn familie heeft een sterke katholieke achtergrond en ik zelf werd grootgebracht in een nonnenschool.

Ik kan me heel goed herinneren dat ik de zendelingen aan de deur had en tegen hen zei dat ik het te druk had en snel de deur dichtsliep.

Een paar jaar later toen mijn broer en ik in Nederland geadopteerd waren, kwamen we iemand tegen uit die mormoonse kerk en zo is het begonnen. We gingen een paar maanden op vakantie naar Spanje en daar kwamen we de zendelingen tegen die ons lesgaven. We kregen een getuigenis en lieten ons dopen.

Ik kon het eerst zelf niet geloven dat ik een van die mormonen was geworden, maar wat ik wel wist was dat het de enige ware kerk is. Ik zie nu in dat de Heer vreemde wegen heeft om zijn plannen te verrichten en dat wij naar de andere kant van de wereld moesten om het evangelie te accepteren, hoewel de kerk aan de overkant van de straat was.

In de tijd dat we ons lieten dopen, waren onze ouders uit elkaar en onze moeder woonde in Spanje. Maar omdat

Zuster Yanina Cadillo Albornoz.

ze wel zag dat het evangelie een goede invloed op ons had, kreeg ze belangstelling voor onze kerk, ontving een paar lessen, maar besloot toen naar Peru terug te gaan. Daar liet zij zich samen met ons zusje dopen, en een jaar later liet onze vader zich ook dopen. Hun bekeringsproces was echt wonderlijk. Een jaar geleden zijn wij aan elkaar verzegeld en wij zijn erg gelukkig met het evangelie in ons leven.

Ik heb u mijn bekeringsproces verteld, omdat ik zo ontzettend dankbaar ben voor het feit dat het evangelie in ons leven is gekomen. De reden dat ik nu op zending ben, is omdat ik anderen de vreugde van het evangelie wil brengen. Er zijn op deze wereld zo veel ongelukkige mensen en ik wil dat ook zij de kans krijgen om van dit evangelie te proeven. Alma beschreef heel goed het gevoel dat ik ook zo sterk heb, toen hij

zei: '(...) opdat ik zielen tot bekering mocht brengen; opdat ik hen er toe mocht brengen de overheerlijke vreugde te smaken, die ik heb gemaakt, opdat ook zij uit God mochten worden geboren en met de Heilige Geest vervuld' (Alma 36:24).

Ik heb zoveel mensen hun leven zien veranderen door het evangelie en elke keer als ik een doopdienst meemaak is het alsof ik de mijne herleef. De vreugde die ik op zending ontvang is onvergelijkbaar.

Ik ben al zeven maanden op zending (december 1991, red.). Ik ben op 30 mei 1991 naar het opleidingsinstituut voor zendelingen in Lingfield gegaan, waar ik een goede geestelijke voorbereiding kreeg. Mijn eerste plaats was Exeter, de stad van de kathedralen en de toeristen, met wie ik vaak Spaans heb gesproken. Vier maanden later werd ik naar Llanelli overgeplaatst en daar ben ik nog steeds. Llanelli is een plaats met een rijke kerkgeschiedenis. Tussen 1845 en 1868 waren hier 644 leden, van wie er 424 naar Salt Lake City zijn geëmigreerd. Op het moment is er in Llanelli een gemeente die snel groeit.

In de korte tijd dat ik nu op zending ben, heb ik gemerkt hoe belangrijk het is om gehoorzaam te zijn, persoonlijk denk ik dat het succes op zending afhangt van gehoorzaamheid.

Ik zie mijn zending als een van de grootste zegeningen die ik ooit kan krijgen. Ik leer zoveel hier en geniet ervan om elke morgen in de Schriften te kunnen lezen. Ik heb de Schriften nog nooit zo boeiend gevonden.

Op zending gaan is ongetwijfeld de beste beslissing die ik ooit heb kunnen nemen! Ik heb mijn Hemelse Vader zeer lief. <

Eric Mac Lean

Anderhalf jaar geleden alweer heb ik de keuze gedaan om op zending te gaan. Na de nodige papieren en verklaringen te hebben ondertekend, kreeg ik tien weken later mijn oproep. Ik werd toegevoegd aan het Zendingsgebied Columbus (Ohio). Daarmee was ik zeer in mijn nopjes, omdat ik er altijd al van gedroomd had mijn zending te vervullen in een land als Amerika.

Ohio is de meest oostelijke staat in zoals dat heet de 'Midwest'. Deze staat heeft ongeveer 10 miljoen inwoners. Van die tien miljoen zijn er zo'n veertigduizend lid van de kerk. Qua oppervlakte is Ohio te vergelijken met de Benelux. Het landschap is hier prachtig, glooiende heuvels zoals we die kennen in Zuid-Limburg. De staat heeft een hoge vochtigheidsgraad. De zomers zijn overwegend warm, de temperatuur kan hier oplopen tot 35 graden. De winters zijn koud, 25 graden onder nul is geen uitzondering. De drie grootste steden zijn Cleveland, Cincinnati en Columbus. De eerste twee liggen niet in ons zendingsgebied, dat zo groot is als Nederland en ook een deel van Indiana bestrijkt. In ons zendingsgebied liggen vijf ringen.

Momenteel verblijf ik in Huber Heights, een buitenwijk van Dayton, de vierde stad van Ohio. In deze stad bevindt zich een ringcentrum. Daar bezoek ik ook de kerk, er is een gemiddelde opkomst van 260 leden.

Maar voordat ik in Ohio arriveerde, heb ik drie weken doorgebracht in het opleidingsinstituut voor zendingelingen in Provo (Utah), waar ik mij op 28 november heb gemeld. Hier heb ik geleerd wat er van een zendingel verwacht wordt. Het waren drie geweldige weken waarin ik veel geleerd heb en waarop ik met veel genoegen terugkijk. De geest was daar sterk. Het was een hele ervaring om met gelijkgestemden van je eigen leeftijd op te trekken, dezelfde ideeën te hebben, dezelfde doelen. We kregen veel goede raad van apostelen en zenden-

Ouderling Eric Mac Lean (uiterst rechts) met drie collega-zendingelingen die gelijk met hem in Ohio arriveerden.

tigen.

Ik besloot om verschillende redenen op zending te gaan. Ik ben deze twee zendingsjaren gaan zien als een tiende van de 21 jaar die ik er nu op heb zitten en beschouw dit als een soort terugbetaling voor deze eerste levensperiode. Ten eerste om dichterbij mijn Hemelse Vader te komen. Ik wilde iets van mijn leven gaan maken. Ik had al het nodige op mijn kerfstok en ik wist dat ik een ommekeer moest maken om het contact met mijn Hemelse Vader te behouden. Daarom wist ik dat mijn zending als verdere basis voor mijn leven moest dienen. Ik heb geen spijt van deze keuze, want ik weet nu dat je op deze leeftijd niets beters kunt doen dan een zending te vervullen. Ik beschouw deze tijd als een brug van jongeman naar volwassene. Nu is het de tijd om jezelf waarden en normen eigen te maken. Terecht zegt president Benson dat 'er geen betere vorm van onderwijs bestaat dan een zending'. Als teruggekeerd zendingel heb je veel om op terug te vallen. En een van de belangrijkste redenen: een voorbeeld zijn voor vrienden, voor mijn broer en zeker voor mijn moeder die

(nog) geen lid van de kerk is. Dit alles afgewogen tegen mijn studie, sport, hobby's en vrienden vond ik het toch belangrijker om op zending te gaan.

Ik wil u graag mijn getuigenis geven. Ik vind het een eer om op zending te zijn en de kans te hebben om het ware en eeuwige evangelie van Jezus Christus te verkondigen. Ik weet dat er in de vroegchristelijke periode een afval is geweest, maar ik weet ook dat er in deze laatste dagen een herstelling is geweest van de kerk van Jezus Christus, bewerkstelligd door middel van de profeet Joseph Smith. Het Boek van Mormon bevat net als de Bijbel het eeuwige evangelie. Ik weet dat wij in deze laatste tijd door een profeet worden geleid. Jezus Christus is onze Verlosser, en door Hem te dienen in dit land van belofte heb ik veel blijdschap gevoeld die ik voorniets ter wereld zou willen missen. Als ik deze overtuiging niet had, zou ik wel wat beters weten dan in de kou en ijzige wind langs de deuren te gaan om deze vervolgens voor je neus dichtgesmeten te krijgen. Maar mijn getuigenis en zekerheid zijn voor mij de grote motivatie achter dit werk. <

In het zendingsveld

Amerika

Kitty Bastein, Canada Toronto Mission, 338 Queen Street, suite 214, Brampton, Ontario L6V 1C5, Canada

Audrey Bijkerk, Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA

Carlo Bos jr., Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname

Marcel Braithwaite, California Anaheim Mission, 501 North Brookhurst, suite 100, Anaheim, Californië 92801, USA

Robert Brouwer, Florida Jacksonville Mission, 8647 Bay Pine Road, Jacksonville, FL 32256, USA

Jeroen Decker, Washington Seattle Mission, PO box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA

Jan Dijkwel, Utah Ogden Mission, 2133 Washington Boulevard, Ogden, Utah 84401, USA

Johanna Dusseljee, Arizona Phoenix Mission, 6265 North 82nd Street, Scottsdale, Arizona 85250, USA

Devin Hale, Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

Maarten 't Hoen, Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada

Johan Jansen, California Santa Rosa Mission, 2300 County Center Drive, bldg A 129, Santa Rosa, Californië 95403, USA

Arjan de Jong, Canada Halifax Mission, Commerce Bldg. 73 Tacoma Drive #202, Dartmouth, Nova Scotia B2W 3Y6, Canada

Marten de Jonge, Utah Ogden Mission, 2133 Washington Boulevard, Ogden, Utah 84401, USA

Eric Mac Lean, Ohio Columbus Mission, 5025 Arlington Center, suite 30, P.O. Box 20130, Columbus, Ohio 43220, USA

Andy Marjenburgh, Utah Provo Mission, 2520 University Avenue, suite 150, Provo, Utah 84604, USA

Esther Mulder, Minnesota Minneapolis Mission, 5931 West 96th Street, Bloomington, Minnesota 55438, USA

Faizel Rahman, Trinidad and Tobago Mission, 26-28 Murray Street, suite 5, Woodbrook, Port of Spain, Trinidad, West Indies

Jos Rutten, Texas Houston East Mission, 820 South Friendswood Drive, suite 100, Friendswood, Texas 77546, USA

Frankfurt-tempel

Jürgen Lepinoy, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, BRD

Bep van Wijk, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, BRD

Azië

Yoshiko Furukawa, Japan Sapporo Mission, Kita 2 Jo Nishi 24 Chome, 245 Banchi 14 Chuo-Ku, Sapporo, Hokkaido 064, Japan

Europa

Jolanda Ariaans, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, England

Isabelle Arts, Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256,

O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Tom de Bisschop, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, England

Yanina Cadillo Albornoz, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, England

David Dezaire, Mission française de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Aldrin Esser, England Leeds Mission, Techno-centre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, England

Koenraad Gijssel, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Stefaan van Gijssel, Zendingsgebied Brussel, Blvd. Brand Wilcox 87, B-1040 Brussel

Marco Gunster, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, England

Dennis Hulleman, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, England

Ezra Karssen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Monic de Langen, Scotland Edinburgh Mission, 'Boroughfield', 32 Colinton Rd., Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Edy Martens, Deutschland-Mission Berlin, Gräfentalerstrasse 5, W-1000 Berlin 46, Bonds-

republiek Duitsland

Boris van Monsjou, Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Joeri Mulder, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Roey Oomen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Petra Riem, England Leeds Mission, Techno-centre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, England

Edwin van Stam, Mission française de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Marvin Stigter, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, England

André Tenthof van Noorden, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, England

Robert Teske, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, England

Brian Wursten, England Leeds Mission, Techno-centre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, England

Nieuwe zendeling

Naam: Ezra Karssen.

Unit: Eindhoven

Zendingsgebied: Antwerpen

Aanvang zending: 5 februari

DE VREUGDEN VAN HET MOEDERSCHAP

Petrea Kelly

Verheven, prachtig en sereen schittert een celestiaal hemellichaam aan de heldere hemel. Ver daaronder, aan de rand van een duistere wildernis, wonen enkele vreemdelingen in een piepkleine vesting. Zij zijn van dat prachtige hemellichaam gekomen. Hun thuis is een buiten-

post die iets van de heerlijkheid van het celestiale thuisland uitstraalt, maar omringd wordt door duister en voortdurend wordt aangevallen.

Bij het ochtendgloren staat een vrouw in de buitenpost op van haar bed en opent op haar knieën de communicatiekanalen met haar thuis en het hemellichaam daarboven. Er rust een lichtkolom op haar waaraan zij tevens kracht onttrekt; haar hart wordt gevuld met vrede, gemoedsrust stroomt door haar ziel en licht vervult haar innerlijk. De wildernis trekt zich terug van de vesting, overweldigd door het licht. Ze wendt zich tot haar heilige boeken, op zoek naar leiding van boven.

Er huilt een baby; ze doet de boeken dicht en wendt zich af. Kinderstemmen dringen door tot haar gedachten. Luiers, ontbijt, zoekgeraakte sokken die gezocht moeten worden, lunchpakketjes die klaargemaakt moeten worden. 'Ik ben laat, schat; wil je gauw de kinderen verzamelen voor het gezinsgebed?' 'Waarom is die jongen altijd zo laat? Hij laat iedereen wachten.' 'Ben had zijn ogen open tijdens het gebed.' 'Hoe weet je dat? Jij hebt stiekem gekeken!' De lichtkolom begint te vervagen. De wildernis nadert de kleine buitenpost weer; zwarte slierten duisternis kruipen rond de deuren, op zoek naar een kleine opening – proberen, voelend.

Stapels vaatwerk, bergen wasgoed, manden vol verstelwerk, potten en blikken en dozen vol voedsel. Machines die zoemen, een fornuis dat aan staat, kinderen die spelen, een baby die huilt. De tv is aan – luid gelach, grappige situaties, kuisheid bespot, overal overspel, schreeuwen, schoten, geweld, meer gelach, mooie kleren, dure huizen, grappige kleine kinderen, ongelukkige gezinnen, drank, gelach, messen, pistolen, bloed. Zwarte slierten slingeren zich om de tv-antenne.

De kinderen gaan zich vervelen; de vrouw laat hen bij zich komen en onderwijst ze, leest verhaaltjes voor, omhelst en kust ze. Wanneer de kinderen later een dutje doen, heeft ze tijd om wat te lezen. 'Ouders hebben het recht niet om hun ideeën aan hun kinderen op te dringen.' 'Zeg nooit "nee".' 'Straf een kind nooit.' 'Als het kind niet presteert, hebben de ouders gefaald.'

Ze duwt de duisternis weg door zich tot andere boeken te wenden: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg' (Spreuken 22:6). 'En zij moeten hun kinde-

ren eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (Leer en Verbonden 68:28). '(...) gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:15).

'O, Jantje, ben je nou alweer op de muren aan het tekenen?'

Gezinsleden keren van hun excursies in de wildernis terug naar de buitenpost. Aan sommigen geldt nog duisternis. 'Maar alle anderen mogen wèl.' 'Ik ben te dom om deze sommen te doen.' 'Het spijt me, die karweitjes kan ik niet doen – ik heb stapels huiswerk.' De ouders doen moeite om het duister te verdrijven en hun gezin te helpen terug te keren naar het licht. Er belt een vriend: 'Ik ben ontmoedigd en door jullie voel ik me schuldig. Ik zie niet in waarom jullie zoveel moeite doen terwijl het niet de moeite waard is. Wat verwachten jullie eigenlijk, volmaaktheid?'

Met het vallen van de avond valt ook de duisternis in. 'Snel, snel, nee – geen tijd om te praten.' 'Meer geld – we hebben meer spullen nodig.' De vrouw zoekt overal naar schaduwen en slierten, duwt ze naar buiten, sluit de deuren en de ramen om ze buiten te houden. Ze maakt ruimte voor het licht, versterkt de verdedigingswerken en verzamelt munitie voor de strijd van de volgende dag. 'Laten we een bijbelverhaal lezen.' 'Vertel eens wat je vandaag hebt gedaan waardoor je je gelukkig voelde.' 'Wat zou je morgen kunnen doen waardoor Jantje en jij beter met elkaar zullen opschieten?' 'Tijd voor het gezinsgebed.' 'Mag ik meeluisteren met jouw gebedje?' 'Ik stop je in bed zodra je klaar bent.' 'Natuurlijk heb ik tijd om naar je te luisteren.'

In het duister van de nacht kijken de vrouw en haar echtgenoot naar buiten en merken dat de wildernis een klein beetje verder weg is dan gisteren. Ze knielen weer en vangen een glimp op van de pracht die zij helpen scheppen, en ze worden verblind door de heerlijkheid ervan.

Science fiction? Eigenlijk niet, want er zijn kleine buitenposten van Gods koninkrijk over de hele aarde verspreid, waar mannen en vrouwen samen met God deelhebben aan het scheppen – niet alleen het scheppen dat eindigt met de geboorte van een kind, maar de voortdurende schepping van celestiale woningen die begint bij het huwelijksaltaar en voortduurt tot in de eeuwigheid.

TRAINING VOOR HET CELESTIALE KONINKRIJK

Bij het organiseren en laten functioneren van een gezin, hebben wij veel meer vrijheid en verantwoordelijkheid dan mensen in elk ander beroep in de wereld. Zij krijgen beperkingen opgelegd door bazen, chefs, aandeelhouders, de consument, of de realiteit van de vrije markt – met andere woorden, zij zijn gebonden aan de aarde. Maar wij kunnen in ons gezin naar de hemel opstijgen, want ons beroep is hemels en celestiaal. Het gezin dat wij stichten, samen met onze echtgenoot en de Heer, fungeert als training voor het celestiale koninkrijk.

Joseph Smith heeft eens gezegd dat het evangelie hersteld is om mensen voor te bereiden op de milleniaanse regering van Christus (zie *History of the Church*, deel 4, blz. 537). Wij kunnen de mensen zijn waarover hij het had, maar we worden geen mensen die geschikt zijn om bij de Heiland te wonen in de drie of vier uur die we per week in de kerk doorbrengen. Thuis leren we om bij de Heiland te wonen. Daar leren we de wet na te leven die we voor eeuwig zullen naleven. Als we tevreden zijn met een telestiaal gezin, met wanorde, geruzie, zelfzucht en oneerbiedigheid, dan is dat de wet die we leren naleven en zullen we niet bereid zijn volgens een hogere orde te leven.

Een celestiaal gezin is moeilijk te bereiken in deze wereld, vooral in deze tijd. Daarvoor moeten we weten wat ons doel is en vervolgens moeten we dan eindeloos in de richting van dat doel blijven zwoegen – zelfs op de dagen dat de kinderen ziek zijn, de toiletten overstromen, de lucht donker is en we de groente voor het avondeten laten aanbranden. Zelfs op die dagen moeten we onze blik hemelwaarts gericht houden en onszelf er voortdurend aan herinneren dat een celestiaal gezin ons doel is – en dat alle machten van verwarring en duisternis die tegen ons kunnen samspannen, niet zullen overwinnen. Als we zelf

onze beste inzet geven, dan kunnen we, met de zegeningen van de Heer, niet falen.

Er zijn tijden dat we bijna wegzinken in de moeilijkheden van het dagelijks leven en wanhopen. In de verwachting dat dergelijke tijden komen, moeten we verheven doelen voor ogen houden. Het is goed om te beginnen met een algemeen besluit zoals: 'Wij willen een hemels gezin stichten zodat alle gezinsleden kunnen leren om bij de Vader en Christus te wonen.' Vervolgens moeten we dat grote doel onderverdelen in kleinere stukjes, steeds kleiner, totdat onze dromen en ons dagelijks leven volkomen met elkaar in overeenstemming zijn.

Met dat eeuwige doel in gedachten beginnen de prioriteiten duidelijk te worden. We beseffen dan dat gezinsgebed en persoonlijk gebed de belangrijkste dingen zijn die we op een dag doen, dat gezamenlijke schriftstudie belangrijker is dan het ontbijt, en dat het belangrijker is onze kinderen te leren de geboden te gehoorzamen dan ze te leren hun tanden te poetsen. We zien onze gezinsavond als iets fijns en als een nuttig hulpmiddel in plaats van een verplichting. We onderstreepen de lessen die in de kerk gegeven worden en helpen onze kinderen om ze in hun leven toe te passen. Elke ervaring, bijna elke ademtocht, gaat deel uitmaken van de celestiale stof van ons gezin.

Naarmate wij proberen om ons gezin heilig te houden, gaan we beseffen dat we met onszelf moeten beginnen – onze eigen gedachten, lichaam en geest moeten in topconditie zijn. Dan zien we weer de prioriteiten wat de dagelijkse activiteiten betreft. Goede voeding, beweging, gebed, schriftstudie, tempelbezoek en de ontwikkeling van talenten komen allemaal voor de aanspraken die de wereld op ons doet. Zijn we eenmaal zeker van onze doelen, en hebben we ze bevestigd tegenover de Heer, dan wordt het makkelijker om alle aanspraken die op onze tijd gedaan worden eens op een rijtje te zetten en te beslissen welke

aanvaard, welke verworpen en welke uitgesteld moeten worden. Als we openstaan voor de leiding van de Heer, zal Hij ons helpen en inspireren om creatief onze problemen op te lossen en zal Hij ons helpen om mogelijke gevaren te vermijden, zelfs nog voordat wij ons er zelf van bewust zijn.

EEN HUIS VAN ORDE

Een celestiaal gezin kan groot of klein, rijk of arm zijn; het kan alleen een echtpaar zijn of een dozijn gezinsleden – of meer. Het kan een rustig gezin zijn, of een dat bruist van het leven. Maar alle celestiale gezinnen hebben enkele eigenschappen gemeen – dezelfde die de Heer voorschrijft voor de tempels, die zijn huizen hier op aarde zijn.

‘Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God’ (Leer en Verbonden 88:119).

Die eisen zijn de maat waarnaar we ons gezin moeten meten. Als ons gezin niet aan die eisen voldoet, zijn we geen buitenpost van het koninkrijk van God en kunnen we meteen zien waarin we ons moeten verbeteren.

EEN HUIS BOUWEN – EEN GEZIN OPBOUWEN

Mijn man en ik hebben onlangs een project voltooid dat wij zien als een soort analogie met het opbouwen van een celestiaal gezin: wij hebben een huis gebouwd.

Van jongs af aan, toen we elkaar nog niet eens kenden, hebben we een droomhuis in gedachten gehad. Mijn droomhuis was vol geliefden, zonnenschijn, warmte, creativiteit, de geur van smakelijke gerechten op het fornuis, en was omringd door bomen en bloemen. Zijn droomhuis was een vredige haven om zich in terug te trekken uit de wereld, warm en gezellig – met een open haard, een boekenkast vol boeken, met zijn lievelingsmuziek aan en de geur van smakelijke gerechten op het fornuis. Toen we elkaar leerden kennen en vervolgens trouwden, kwam het bouwen van dat huis hoog op onze prioriteitenlijst te staan. Wij vonden dat het scheppen van onze materiële om-

geving hier op aarde een verstandig gebruik van ons rentmeesterschap zou zijn. (En bovendien was het de enige manier waarop we ons het huis konden veroorloven dat we wilden!) Wij geloofden in de uitspraak van Winston Churchill: ‘Eerst vormen we onze gebouwen en daarna vormen ze ons.’ Jarenlang bestudeerden we huizen die ontworpen waren door de beste architecten, en keken we naar allerlei andere huizen. Eindelijk vonden we de ideale plaats voor het huis – en begon onze planning serieus te worden. Toen we begonnen met het betalen van de grond, tekenden we plattegronden voor het huis en verzamelden we ideeën uit boeken, tijdschriften en andere huizen. We bewaarden onze ideeën eerst in een map, toen in een doos, en vervolgens in verscheidene dozen.

We probeerden zelf ons huis te ontwerpen, maar besloten dat onze tekeningen eigenlijk niet overeenkwamen met het ideaal dat we in gedachten hadden, en dus gingen we op zoek naar een architect die ons kon helpen. We vonden er een die onze denkbeelden deelde over wat een woning moest zijn en hij was bereid om ons te helpen met het plannen van het huis dat wij wilden. In feite voegde hij er door zijn bijzondere talenten nog dimensies aan toe die wij zelf nooit hadden kunnen bedenken. Tijdens het plannen en het bouwen hebben wij voortdurend om hulp en leiding gebeden, en onze gebeden zijn op vaak verrassende wijze beantwoord.

Sommige aannemers zeiden tegen ons dat we het huis dat we in gedachten hadden niet konden bouwen voor het geld dat we te besteden hadden. Sommigen zeiden dat we onze dromen maar moesten vergeten. ‘Een huis met een standaardindeling is makkelijker en goedkoper te bouwen’, zeiden ze. Maar we waren niet geïnteresseerd in wat het makkelijkste was; we hadden een droom. Dus besloten we het huis zelf te bouwen.

Het bouwen was opwindend – en teleurstellend. Het leek een eeuwigheid te duren, maar eindelijk was er een fundament, een muur. Stapje voor stapje begon het huis vorm te krijgen. Soms maakten we een vergissing en moesten we iets over doen. Andere keren moesten we een idee afzwakken en genoegen nemen met iets minder dan het ideale. We gingen vaak terug naar de architect en raadpleegden het ontwerp. We werkten hard, elke dag. Soms deden we grote, indruk-

wekkende dingen, zoals het metselen van een muur of het leggen van een vloer, maar meestal waren het karweitjes waar je niets van zag maar die wél belangrijk waren. Veel werk deden we zelf, maar soms was het nodig om een vakman aan te nemen omdat hij bepaalde vaardigheden of gereedschappen bezat die wij niet hadden.

Eindelijk brak de grote dag aan. We paktten onze bezittingen in en betrokken onze droomwoning. Het huis is niet volmaakt, maar wel warm, vol mensen waar we van houden, zonneschijn, creativiteit, boeken, muziek en de geur van smakelijke maaltijden op het fornuis. En soms is het zelfs vredig en rustig – na middernacht en voor zes uur 's morgens.

Een celestiaal gezin opbouwen is in veel opzichten een soortgelijke ervaring. Eerst hebben we de droom, die losstaat van de realiteit. Trouwen is net als het vinden van de ideale plek om een huis te bouwen. Nu weten we waar we mee moeten werken en welke moeilijkheden er te overwinnen zijn. Het is ook de tijd dat we de architect kiezen. Veel mensen in de wereld zullen ons willen vertellen hoe we ons gezin moeten opbouwen en hoe we onze kinderen moeten opvoeden, maar we moeten oppassen voor hun adviezen, want hun perspectief is beperkt, soms verworden, en verandert net zo snel als er nieuwe filosofieën populair worden. De Heer is de enige architect met een eeuwig perspectief. Zijn ontwerp is vervat in de Schriften en kan voortdurend in ons bevestigd worden door persoonlijke openbaring. Als wij dat ontwerp opzoeken, het bestuderen en volgen, zal Hij er nieuwe dimensies aan toevoegen die wij zelf nooit hadden kunnen bedenken.

Het werk dat wij doen om ons gezin op te bouwen is, net als bij het bouwen van een huis, vaak frustrerend en saai. De resultaten laten lang op zich wachten, maar soms is er een lichtpuntje wanneer we vooruitgang lijken te maken, en voelen we ons aangemoedigd om

door te gaan. We maken vergissingen en soms moeten we genoegen nemen met minder dan het ideale, maar als we contact houden met de architect en het ontwerp bestuderen, kunnen we onze vergissingen corrigeren en de problemen oplossen. Omdat we ons droomgezin opbouwen, kunnen we de kleine extra's toevoegen die geen enkele expert de moeite waard zou vinden. We kunnen meer doen dan onze kinderen voeden en kleden – we kunnen zowel hun lichaam als hun geest stimuleren om hun goddelijk potentieel te bereiken.

Soms is het nodig een deskundige te betalen om ons te helpen met onze gezinsleden, zoals een arts, tandarts, onderwijzer, muziek- of dansleraar, sporttrainer, opvoedkundige enz. We moeten er welis-

waar voor oppassen niet teveel 'deskundigen' te betrekken bij dat wat eigenlijk onze taak is, want anders dragen we misschien delen van onze verantwoordelijkheid over aan mensen die ons ontwerp niet kennen. We moeten ons aan onze eigen plannen houden, zelfs al is dat niet de populaire manier van opvoeden of verschilt die van de methode die alle andere gezinnen in de buurt volgen.

Maar in één opzicht verschilt een gezin in ieder geval van een huis: het is nooit klaar. Naarmate onze kinderen opgroeien en hun behoeften veranderen, maken we verschillende stadions door van het bouwproces. Het geweldige van onze schriftuurlijke blauwdruk is dat het een ontwerp bevat voor elk stadium waarin we ons op een gegeven moment kunnen bevinden.

Het is bijzonder bevredigend om een huis te bouwen, maar dat is nog niets vergeleken bij de overweldigende vreugde van het bouwen aan een buitenpost van het koninkrijk van God. De rol van de moeder en de vader worden in onze samenleving soms gebagatelliseerd, maar ik denk dat zij die ons werk bespotten misschien niet de vreugde hebben geproefd die men krijgt door een begrip van de heerlijkheid van wat wij doen.

VOORBEREIDING – EEN ACTIVITEIT VOOR HET LEVEN

Volgens mij zijn er twee dingen nodig om het moederschap fijn te vinden: voorbereiding en uitnemendheid.

Voordat men een huis kan bouwen, is er veel voorbereiding nodig. De bouwers moeten bepaalde vaardigheden leren. Het ontwerp moet gebaseerd zijn op kennis van het bouwterrein, het gewenste huis, de beschikbare bouwmaterialen, het klimaat en de wensen van de uiteindelijke bewoners. Ook een moeder en een vader moeten zich voorbereiden om succes te hebben.

Een moeder in spé zou er goed aan doen om elke mogelijke huishoudelijke vaardigheid te leren, zowel als budgetteren, binnenhuisinrichting en opvoedkunde. Als moeder moeten we dergelijke dingen blijven leren en onze vaardigheden steeds blijven ontwikkelen. De vrouw die deze dingen niet voor het huwelijk leert, zal flink haar best moeten doen om alsnog de noodzakelijke ervaring te verkrijgen om met succes het huishouden en het gezin in goede banen te leiden. In afdeling 88 van de Leer en Verbonden staat dat een huis van orde vestigen een van de sleutels is tot het vestigen van een huis van God. Huishoudelijke vaardigheden kunnen ervoor zorgen dat we een huis van orde hebben.

EEN HUIS VAN WETENSCHAP

Maar alleen een huis van orde hebben is niet voldoende. De Heer gebiedt ons ook een huis van wetenschap te vestigen. En deze voorbereiding is een levenslange bezigheid. Wij geven de toon aan thuis. Wij zijn als een bron waaruit onze gezinsleden drinken; wij moeten vol en gul zijn, anders komen zij om. Wij moeten door onze voorbereiding een reservoir vol wetenschap en geloof krijgen. Dat reservoir vullen we bij door gebed, vasten en tempelbezoek, en op veel andere manieren die per persoon verschillen.

Er staan ons veel mogelijkheden ter beschikking. We kunnen naar school gaan, werken, reizen, in veel situaties met mensen omgaan, op zending gaan, onze talenten ontwikkelen en onze interesses uitbreiden.

Ik vind het fijn om zowel werk als een liefhebberij te

hebben. Voor een vrouw moet het huishouden en zorgen voor het huiselijk leven ten minste werk zijn (en voor sommigen kan het ook een liefhebberij zijn). Daarnaast kunnen we ons ook voorbereiden op ander werk, terwijl we bovendien zoveel liefhebberijen behoren te ontwikkelen als we zouden willen. Vooral vrouwen die muziek als hobby hebben lijken erg gezegend te zijn, en hun gezinsleden ook. Verder heb ik vrouwen hun gezinsleden tot zegen zien zijn met hun vaardigheden op het gebied van kunst, wetenschap, wiskunde, tuinieren, naaien, koken, interieurinrichting, timmeren, sport, inkopen, verplegen – er zijn net zoveel mogelijkheden als er vrouwen zijn.

Zelf heb ik onder andere literatuur en geschiedenis als liefhebberijen. Een van de dingen die ik aan de universiteit erg leuk vond, was het doen van onderzoek. Ik heb aan die training veel gehad. Onze kinderen leren graag nieuwe dingen en ik denk dat een van de redenen daarvoor gezocht moet worden in het feit dat we vanaf hun jongste jaren samen de antwoorden op hun vragen hebben opgezocht. Ik heb het gevoel dat we echt een huis van wetenschap hebben als we met z'n allen in encyclopedieën en andere boeken kijken om de diepte van de Atlantische Oceaan te onderzoeken, de namen van alle planeten in het heelal, of het leven van Mozart.

Onze liefhebberijen zijn niet alleen onze gezinsleden tot zegen, maar voeden bovendien de verborgen bronnen in onze reservoirs. Ik heb gemerkt dat een paar minuten goede gedichten lezen, of een goed kort verhaal, me zelfs op de meest sombere dagen opvrolijkt. En als ik vaak bid en een goed geschiedenisboek te lezen heb tijdens het voeden van de baby, ben ik bijna immuun voor frustratie.

Maar al die wereldse wetenschap heeft geen nut voor onze gezinsleden als we de geestelijke voorbereiding verwaarlozen. De Heer heeft niet alleen een huis van wetenschap en een huis van orde beschreven, maar ook een huis des geloofs, een huis van vasten en een huis des gebeds. We moeten zowel ons getuigenis als onze talenten ontwikkelen en zowel de Schriften als onze studieboeken bestuderen.

De mooiste beschrijving die ik ken van een goed voorbereide vrouw staat in Spreuken 31:10-31. De dichter gebruikt materiële voorbeelden, maar veel van de voorbeelden kunnen meerdere betekenissen heb-

ben. De hele tekst is onze aandacht waard, maar hier volgen enkele voorbeelden:

‘Zij is als de schepen van de koopman en haalt van verre haar spijs.’ (En volgens mij niet alleen voedsel, maar een hele lading fysieke, emotionele en geestelijke verfrissingen voor haar gezin.)

‘Zij omgordt haar lendenen met kracht en versterkt haar armen.’ (Ze doet ongetwijfeld aan lichamelijke oefening, waardoor ze sterk en gezond wordt en haar mentale houding verbetert, maar ze doet bovendien aan oefening door de Schriften te bestuderen, te bidden en te vasten – met de bedoeling haar geloof sterk te houden.)

‘(. . .) des nachts gaat haar lamp niet uit.’ (Is ze alleen maar kerstcadeautjes aan het maken? Nee, ik denk dat haar getuigenis voor haar gezin een licht is, zelfs in tijden van de ergste duisternis.)

‘Met wijsheid opent zij haar mond, vriendelijke onderrichting ligt op haar tong.’ (Over die eigenschap moet diep nagedacht worden.)

STREVEN NAAR UITMUNTENDHEID

Er zijn huizen en er zijn HUIZEN. Huizen (met kleine letters) bieden alleen onderdak. Maar HUIZEN (met hoofdletters) worden ontworpen en gebouwd met liefde en zorg. Ze bieden niet alleen onderdak maar verrijken bovendien het leven van de bewoners. Deze twee soorten huizen symboliseren aan de ene kant het gewone moederschap en aan de andere het benaderen van onze taak met een streven naar uitmuntendheid. Als ik naar de scheppingen van de Heer op aarde kijk, geloof ik niet dat Hij zich interesseert voor de makkelijkste en goedkoopste manier om iets te doen. Een zonsongang, een met sterren bezaaide hemel, een denneboom of een perzikbloesem herinneren me eraan dat God *heerlijkheid* scheidt – zelfs in de kleinste details. Een HUIS van God moet zo heerlijk en uitmuntend zijn als we het maar kunnen maken.

Christus heeft ons een overvloediger leven beloofd als we zijn leringen volgen. Hij heeft onderwezen dat we vreugde en overvloed krijgen als we de tweede mijl gaan – in welke taak dan ook. Als we als moeder slechts aan de minimumeisen voldoen, is het makkelijk om gefrustreerd te raken en te vinden dat onze taak vernederend is. Als we boven het minimum uitstijgen en er moeite voor doen om van het moederschap een

soort kunstwerk te maken, zullen we er vreugde in vinden.

Denk bijvoorbeeld aan de nogal lastige taak van het luiers verschonen. Het is iets wat noodzakelijk is, en we kunnen het als een noodzakelijk kwaad beschouwen en er telkens weer ongelukkig mee zijn dat we het moeten doen. Of we kunnen het zien als een onderdeel van de verzorging van een dierbaar mensje – in welk geval we de luiers verschonen zodra dat noodzakelijk is om ervoor te zorgen dat het kind zich prettig voelt en gelukkig en schoon is, en dat de luiers goed zit. We doen meteen wat aan de vieze luiers (hij wordt er niet beter op naarmate het kind hem langer aan heeft). En we kunnen deze tijd, die we alleen met de baby doorbrengen, gebruiken om hem bijzondere aandacht en liefde te geven. Als we een dergelijke houding hebben ten opzichte van die taak, dan kunnen we er een zekere bevrediging in vinden, en waarom ook niet? We moeten het toch doen. We kunnen kiezen – of we luiers van HUIZEN willen bouwen.

Uitmuntendheid in het naleven van het evangelie is wat onze kleine buitenposten onderscheidt van de rest van de wereld. We moeten meer ons best doen om meer open te staan voor de leiding van de Heer, om ons ontwerp (de Schriften) beter te leren kennen, om onze kinderen beter te onderwijzen, om fijnere en voedzamere maaltijden te bereiden, om huishoudelijke vaardigheden te ontwikkelen, om onze talenten te ontwikkelen. Er is niets tegen om een ‘mormoonse supermoeder’ te zijn, want wij hebben dat potentieel allemaal in ons. Denk echter niet dat we allemaal hetzelfde moeten zijn. De ene supermoeder kan haar kinderen leren zingen terwijl een ander ze helpt met hun rekenen en weer een ander met ze gaat skiën. Het wat en hoe is niet belangrijk, maar wèl de houding waarmee het gedaan wordt. Als we voortdurend proberen ons te verbeteren en boven het aardse uit te stijgen, geven we gehoor aan de oproep: ‘Streef dan naar de hoogste gaven.’

Uitmuntendheid is in zoveel opzichten bevredigend. Wij houden van onze taken, we maken er vooruitgang in, onze gezinsleden doen hun best, en de hemel verheugt zich over onze inzet. Maar boven alles is ons gezin vol geluk, liefde en de heerlijkheid van God, en is ons huis echt een huis van orde, geloof, gebed, vasten, wetenschap en heerlijkheid.

EEN GEVOEL VOOR HUMOR

Uitmuntendheid hoeft geen lang gezicht en een houding van 'de handen uit de mouw steken', te betekenen. Het gezinsleven is veel te leuk om voortdurend serieus te zijn. Een gevoel voor humor is een van de belangrijkste manieren om tot uitmuntendheid te komen. Zonder dat worden we te kritisch en raken we gauw ontmoedigd wanneer we vergissingen begaan en een beetje terugvallen. Onze humor mag nooit ten koste gaan van anderen, mag nooit onvriendelijk zijn, maar het is wél gezond als we om onze eigen vergissingen kunnen lachen, er het beste van maken, en opnieuw beginnen. En ik denk eigenlijk dat humor en uitmuntendheid samengaan.

ONZE DAGELIJKSE KARWEITJES: GAVEN VAN GOD

Als moeder is onze taak niet luiers wassen of gaten in spijkerbroeken stoppen – daar gaat weliswaar veel van onze tijd in zitten, maar het is niet onze taak. Onze taak is kinderen opvoeden; maar het is veel meer dan dat, want we voeden onze kinderen op om hun potentieel te bereiken. We kunnen wel dromen van hun succes op aarde, maar dan zijn we kortzichtig. Om succes te hebben, moeten ze het celestiale koninkrijk beërven. De kleine mensen met wie we onze woning delen, zijn meer dan gaven van God. Zij zijn goden in de dop. Het is onze taak hen te helpen dat ontzagwekkende feit in te zien en vervolgens zo te leven dat ze hun goddelijk potentieel ook bereiken.

Kleren moeten weliswaar verstedeld worden, de afwas gedaan, de tuin verzorgd, de vloer gedweild en de bedden opgemaakt, – maar het zijn allemaal gaven van God aan ons. Het zijn middelen die ons en onze kinderen helpen om onze goddelijkheid te ontwikkelen. Wij worden niet rechtvaardig *ondanks* de afwas, de luiers

en de vieze vloer, maar *erdoor*. We dweilen de vloer, wieden onkruid in de tuin, verzorgen de baby's en leren en groeien – naar lichaam en naar geest. Niemand groeit in een luchtleid. We gaan niet in een witte kamer zitten om verheven gedachten te denken en zo goddelijk te worden. De aarde en alles erop is bedoeld om als groot schoollokaal te functioneren; de dingen die we nodig hebben om onze celestialeiteit te ontwikkelen, zijn hier voorhanden. Goddelijkheid wordt in ons ontwikkeld naarmate we de middelen van de aarde gebruiken om onze eigen celestiale omgeving te scheppen – een huis van God. Daarom hoort vloeren dweilen, bedden opmaken en kasten opruimen bij die celestiale omgeving, en moeten we onze

kinderen dat ook leren, te beginnen met het opmaken van hun eigen bed zodra ze een jaar of drie zijn of speeltjes oprapen met twee jaar.

Onze celestiale omgeving is meer dan een ordelijke, schone plek: het is ook een plek om te leren. Dat kan gezamenlijke schriftstudie inhouden, gezinsgebed en vasten. We zien dat gezinsgebed, onze kinderen leren bidden, gezinsavond houden en samen naar de kerk gaan ons helpen om een celestiale omgeving te scheppen.

Als we van ons huis bovendien een huis maken waar de liefde overheerst en iedere handeling en ieder gesproken woord een vorm van aanbidding is, dan hebben we het uiterlijk van een telestiale wereld achter ons gelaten en kan onze kleine buitenpost zijn plaats tussen de sterren innemen.

Het moederschap geeft vreugde. Het is opwindend, uitdagend en leuk; het vereist onze uiterste inzet. Moederschap is het scheppen van kinderen en van de omgeving waarin ze verzorgd zullen worden. Moederschap is een partnerschap met je echtgenoot en de Heer. Mogen wij allemaal een glimp opvangen van die heerlijkheid die we kunnen scheppen in onze buitenpost van het koninkrijk van God. □

HET 150-JARIG BESTAAN VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING

EEN WERELDWIJDE ZUSTERSCHAP

Toen de bouw van de Nauvoo-tempel eenmaal begonnen was, werden de zusters van Nauvoo verzocht hun tijd en middelen bij te dragen. Om hun inspanningen beter te kunnen bundelen, stelde Eliza R. Snow een reglement op voor een damesvereniging, een reglement dat niet alleen de goedkeuring wegdroeg van Joseph Smith, maar dat hij een stap verder wilde brengen. Hij zei: 'Ik zal de zusters organiseren (. . .) naar het model van de priester-schap.

Deze kerk was niet volledig georganiseerd totdat de vrouwen op deze manier georganiseerd waren' (*Relief Society Magazine*, maart 1919, blz. 129).

Op 17 maart 1842 werd de 'Female Relief Society of Nauvoo' formeel georganiseerd. Emma Smith werd als presidente geroepen, met

Eliza R. Snow als secretaresse. Er waren bij die gelegenheid twintig vrouwen en drie mannen aanwezig.

Sinds die tijd is de zustershulpvereniging een internationale organisatie geworden met

ruim 1,78 miljoen leden in 128 landen en territoria. Deze zusters werken samen om hun talenten te ontwikkelen en en die onderling, met hun gezin en met hun omgeving te delen. Velen van hen zijn als gevolg daarvan dichter bij Christus gekomen.

Door de jaren heen is het accent van de zustershulpvereniging constant gebleven: Door te leren dienen, worden wij discipelen van Christus. Op de volgende bladzijden worden bepaalde hoofddoelen vermeld die door het algemeen presidium van de zustershulpvereniging zijn geformuleerd.

Boven: De Nauvoo-tempel, van Helga Steffel uit Oostfriesland (Duitsland), 1986. Dit wandkleed, geborduurd met wollen en synthetische garens, is gebaseerd op een schilderij uit 1967 van Stephen Baird.

Links: Het begin van de zustershulpvereniging, van Nadine Barton (1921-1899) uit Provo (Utah). Olieverf op doek, 1986. Op aanwijzing van de profeet, leidt Emma Smith de eerste vergadering van de zustershulpvereniging.

'DE LIEFDE VERGAAT NIMMERMEER'

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, verkochten de verschillende afdelingen van de zustershulpvereniging in Utah hun tarwevoorraad ter ondersteuning van het vaderland. Het geld werd aangewend om vrouwen te verzekeren van voldoende zwangerschapszorg. Sindsdien is de korenaar het symbool van de inspanningen die de zustershulpvereniging zich getroost om voor anderen te zorgen. Het dienblad (boven), dat dateert uit de jaren vijftig, is versierd met vlindervleugels en komt uit Brazilië. (De letters 'SS' staan voor de naam van de zustershulpvereniging in het Portugees.) Op het dienblad en ook op de speld (linksonder) staan de ZHV-symbolen van de korenaren en het motto over de liefde. Het symbool en het motto komen ook voor op het embleem (rechtsonder) ter herdenking van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging.

BOUWEN AAN EEN GETUIGENIS

Beelden van de liefde in patchwork (Maleachi 4:6), van Mirtha Veiga Richards uit Cerritos (Californië). Olieverf op doek, 1989-1990. In de loop van ons leven bouwen we dagelijks aan ons getuigenis – door gebed, schriftstudie en een getrouw naleven van het evangelie. Terugblikkend zien we hoe die blokken met herinneringen samen een meesterwerk hebben gevormd van familiebanden en van stille toewijding aan de Heer.

ZICH ALS
INDIVIDU
GEZEGEND EN
GEWAARDEERD
VOELEN

Het vruchtbare zaad
(Genesis 49:22), van
Lauri Olson Schnoebelen
uit Alta Loma (Califor-
nië). Olieverf op doek,
1990. Iedere vrouw bezit
niet alleen een cultureel
erfgoed dat haar leven
verrijkt, maar ook unieke
gaven die alleen zij haar
Hemelse Vader kan
aanbieden. Er is een
Tongaanse vrouw
afgebeeld, die de Poly-
nesiërs van het huis van
Jozef vertegenwoordigt.
In haar handen draagt zij
een vrucht die symbolisch
is voor de onbepaalde
mogelijkheden van de
vrouw om talenten te
ontwikkelen.

NAASTENLIEFDE ONTWIKKELEN EN OEFENEN

De menigten smachten (Matteüs 11:28), van Judith Mehr uit West Valley City (Utah). Olieverf, bladgoud en hout op doek, 1990. Velen in onze familie, onze woonplaats en ons land, en in andere landen, tasten in het donker rond naar het licht van het evangelie. Als internationale zusterschap kan de zustershulpvereniging de hand toereiken aan de vrouwen in de wereld die snakken naar de waarheid. In 1969 ontving Virginia Cutler, die aan de wieg had gestaan van de oprichting van de faculteit gezinsleven aan de Brigham Young University een stoel, bedoeld voor een stamhoofd, (links) van de Ghanese Shantistam als dank voor haar inspanningen bij het vestigen van cursussen huishoudkunde in hun land. Het schenken van een stoel is bij de Ashanti-stam de hoogste eer die iemand te beurt kan vallen. (De stoel bevindt zich nu in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.)

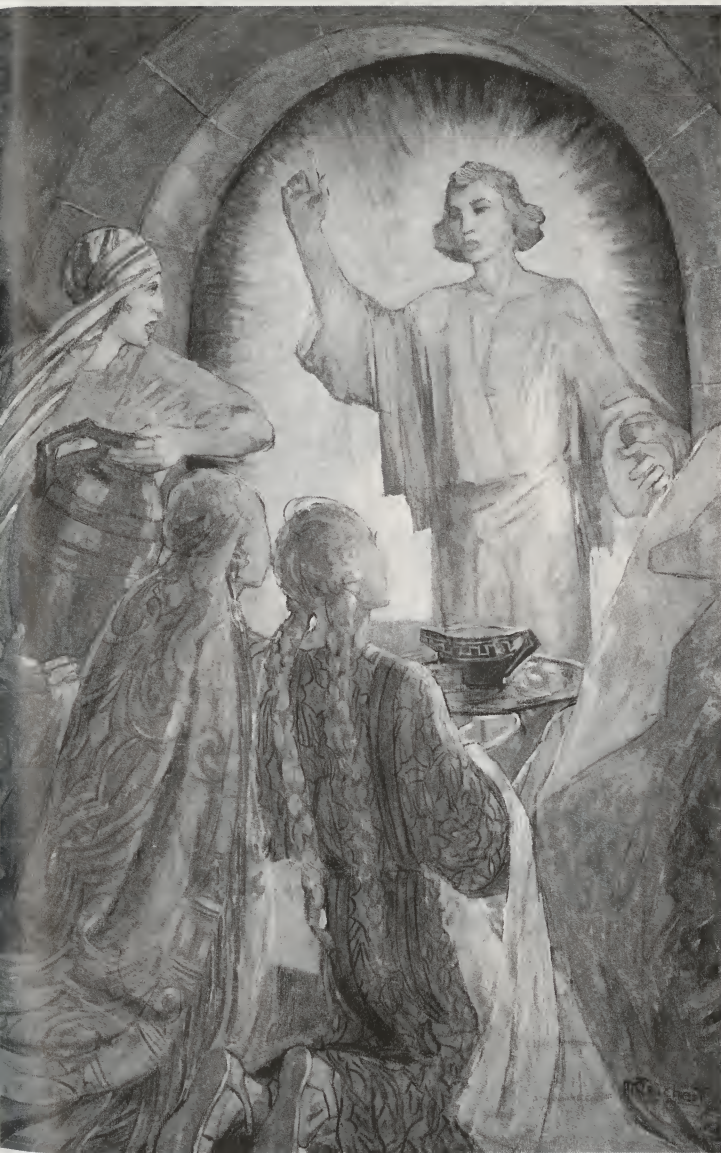

GEZINNEN VERSTERKEN

***Erfgoed* (Handelingen 20:32), van Jeanne Leighton Lundberg Clarke uit Provo (Utah). Olieverf op doek, 1990. Net als lichamelijke kenmerken, worden familietradities van het ene geslacht op het andere doorgegeven van de ouders op de kinderen. Het evangelie van Jezus Christus is een verenigende en versterkende invloed. Door de uitbundige kleuren en de afwezigheid van schaduw in dit schilderij, wordt het licht van de waarheid gesymboliseerd dat in het gezin, de basiseenheid van de kerk, aanwezig kan zijn. Kinderen zorgen voor zegeningen en uitdagingen in een gezin. Rechts zijn verschillende manieren uitgebeeld om baby's te vervoeren. Van boven naar beneden: Hmong (zuidoost Azië), Ute (Indiaans) en Maya (Mexicaans).**

GENIETEN VAN EEN VERENIGDE ZUSTERSCHAP

Drie vrouwen bij het graf, van Minerva Teichert (1888-1976) uit Cokeville (Wyoming). Olieverf op doek, 1947. Samengekomen bij het graf van Christus zien Maria van Magdela; Maria, de moeder van Jacobus; en Salome een engel, die hun vertelt dat Christus is opgewekt (zie Marcus 16:1-8). Deze zusters zijn samen gekomen om de Heer te dienen; samen verheugen zij zich over zijn opstanding. In deze tijd stelt de zustershulpvereniging de vrouwen in de gelegenheid om samen de zegeningen te genieten van een harmonieuze zusterschap bij het aanbidden van de Heer.

HOLY BIBLE
BOOK OF NOMBERS
RECEIVED
AND
REGISTERED
IN THE
OFFICE OF
THE
CLERK OF
THE
SUPREME
COURT
OF
THE
UNITED STATES
OF AMERICA
1877

THE
OFFICE
OF
THE
CLERK
OF
THE
SUPREME
COURT
OF
THE
UNITED STATES
OF AMERICA
1877

UW GEESTELIJKE ENERGIE VERNIEUWEN

HLD-vrouwen vertellen hoe zij hun
geestelijke reserves aanvullen

Shirleen Meek Saunders

Phyllis Peterson uit Lindon (Utah) zei eens tegen een vriendin dat haar kinderen de hele dag ruzie leken te maken wanneer ze in haar buurt waren. 'Misschien ben ik zelf wel het probleem', zei ze – en haar woorden sloegen in als een bom.

Toen ze nadacht over dingen in haar leven die ze kon verbeteren, herinnerde zuster Peterson zich een uitspraak van president Marion G. Romney, die toen raadgever was in het Eerste Presidium. Hij zei dat de geest van twisten uit huis zou verdwijnen als de ouders regelmatig onder gebed het Boek van Mormon zouden lezen (zie de *Ensign*, mei 1980, blz. 67). Hoewel de Petersons gezamenlijk wel de Schriften lazen, had zuster Peterson haar individuele studie verwaarloosd. 'Ik besloot toen om te veranderen', zegt ze. 'En binnen een week konden de kinderen het samen beter vinden. Waarom? Ik merkte dat ik kalm was en beter met ze kon praten.'

Over de hele wereld zijn er HLD-vrouwen die, net als zuster Peterson, zeggen dat hun leven soepeler verloopt als ze meer geestelijke energie hebben. Maar hoe bouwt een vrouw geestelijke reserves op als er zoveel andere dingen zijn die haar tijd in beslag nemen?

MAAK VAN GEESTELIJKE GROEI EEN PRIORITEIT

'Ik heb ontdekt dat je nergens tijd voor "vindt",' zegt Janet E. Buck uit Loveland (Colorado), 'je maakt er tijd voor. Dat geldt vooral voor geestelijke voeding. Vaak herkennen we onze geestelijke honger niet als dusdanig. We geven het een andere naam: ontmoediging, neerslachtigheid, boosheid, wrok, eenzaamheid, zelfmedelijden. Toch kunnen dat allemaal tekenen zijn van geestelijke uithongering.'

Karen Freeman uit Colesville (Maryland) is het daarmee eens: 'Tijd maken voor geestelijke groei verschilt niet zo erg van tijd maken voor andere activiteiten. Ik zet het gewoon op de lijst, samen met het knippen van de heg en het plegen van telefoontjes.'

Veel vrouwen ondervinden dat ze hun leven moeten vereenvoudigen en hun verwachtingen realistischer moeten maken. 'Toen ik nog aan lange-afstandslopen deed, leerde ik dat ik langzamer moest lopen en langere – minder – stappen moest nemen als ik de finish wilde halen', zegt Toni Thomas uit Santee (Californië). 'Dat beginsel heb ik in mijn leven toegepast door minder te doen, maar wel de kwaliteit te verhogen van alles wat ik doe. Ik lees nu minder lange passages in de Schriften, maar denk er meer over na. We hebben min-

der buitenschoolse activiteiten voor de kinderen, maar leren ze om daar goed in te zijn en er veel aandacht aan te besteden. Ik zelf pas mijn materiële verlangens zo aan dat ze mijn geestelijke behoeften niet verdrücken.'

RUIM TIJD IN VOOR UZELF

'We hebben er geen moeite mee om ons leven zo in te delen dat we het onze gezinsleden mogelijk maken al hun verplichtingen op het gebied van school, maaltijden, vergaderingen en dergelijke in te passen – en dat geldt ook voor onze eigen verplichtingen', zegt Louise Brown uit Logan (Utah). 'Maar we excuseren ons liever van een activiteit door te zeggen: "Ik heb een afspraak" dan "Dat is de tijd die ik voor mezelf heb gereserveerd". We moeten onszelf zien als iemand die tijd alleen en geestelijke vernieuwing nodig heeft en verdient om de energie te vervangen die we zo gul weggeven.'

Om ervoor te zorgen dat ze zichzelf als prioriteit behandelt, reserveert Marilee P. Gallacher uit Gilbert (Arizona) tijd voor zichzelf op haar dagkalender. Annette S. Hill uit Missoula (Montana) merkt dat het voor haar beter is om eens per week drie uur achter elkaar voor zichzelf te reserveren, alhoewel dat inhoudt dat ze taken tijdelijk opzij moet zetten en dat sommige dingen gewoon niet afkomen. Ze leest elke dag in de Schriften, bezoekt af en toe een museum, leest, maakt een wandeling, doet een dutje, borduurt, praat met vriendinnen, werkt aan haar familiegeschiedenis en oefent piano in de tijd die ze wekelijks voor zichzelf reserveert.

DE BRON

'De beste plaats om geestelijke vernieuwing te vinden is bij de bron – en het gebed is de sleutel', zegt Janet Lammers uit London (Ontario, Canada). 'Het is een flexibel "overal en altijd"-hulpmiddel dat alleen een oprecht hart vereist om te werken.'

'Is het niet geweldig hoe Hemelse Vader weet of we de ene dag hulp nodig hebben met geduld, met lichamelijke kracht de andere dag, en misschien op weer een andere dag gewoon gemoedsrust?' vraagt Jennifer Sant uit Sandy (Utah). Zuster Sant heeft ondervonden

dat ze elke avond en ochtend moet bidden om de leiding te ontvangen die ze nodig heeft bij de opvoeding van haar kinderen. En als ze onmiddellijk antwoorden nodig heeft van haar Hemelse Vader, laat ze haar kinderen stil meebidden.

En de hele dag een gebed in het hart hebben is ook belangrijk. 'Ik was gefrustreerd toen ik steeds minder tijd kreeg om dichterbij mijn Hemelse Vader te komen, omdat ik vierentwintig uur per dag klaarstond voor mijn gezin', herinnert Carol Tuttle uit Danville (Californië) zich. 'Maar Hemelse Vader wist vast wel dat iedere dag uit kleine stukjes tijd bestond. Misschien kon Hij me onderwijzen tijdens de levendige gebeurtenissen die ik dagelijks meemaakte!' De Heiland onderwees Petrus in een boot en de twee mannen op de weg naar Emmaus onder het lopen. Zou Hemelse Vader met mij niet hetzelfde doen? Ik kon met Hem praten terwijl ik de was opvouwde, wortels schrapte, of autoreed. Hij kon me helpen terwijl ik een huilend kind wiedege of een kind met pijn troostte.'

VERHEUGT U IN HET WOORD

'Toen ik helemaal verdwaalde in de lijst met prioriteiten, vroeg ik mijn Vader in de hemel om hulp', zegt Eva Laurent uit Elk Grove (Californië), een alleenstaande moeder met zes kinderen. 'Eigenlijk wilde ik lichamelijke hulp: een extra paar handen, een sterke rug, een heldere geest. Maar Hij stuurde me een boodschap: Lees het Boek van Mormon elke dag. Ik verbaas me nog over alles waardoor dat boek mij de ogen heeft geopend.'

Als we consequent de Schriften bestuderen, kan dat niet alleen onze kijk op alles veranderen, maar ook de manier waarop we problemen aanpakken. Susan Wyman uit Canton (Californië) was aan het eind van een bijzonder vermoeiende dag eten aan het koken terwijl ze de baby op haar heup balanceerde en tegelijkertijd probeerde haar zoontje van drie zoet te houden. Temidden van die chaos trok haar peuter een eierdoos van het aanrecht, waardoor de eieren op de pasgedweilde vloer kapotvielen. Zuster Wyman zegt dat haar gebruikelijke reactie boosheid zou zijn geweest, maar deze keer zag ze de schrik en het berouw op het gezicht van haar zoontje. Omdat ze wist dat hij niet opzettelijk zo'n rommel had gemaakt, was ze in staat om

rustig op te ruimen en goed om te gaan met zijn onbeholpen pogingen om te helpen.

'Terwijl ik dat deed,' herinnert ze zich, 'vroeg ik me af waar mijn geduld vandaan kwam. De Geest vertelde me dat dat kwam doordat ik die ochtend na het opstaan de Schriften had bestudeerd.'

Maar hoe studeren drukbezette vrouwen? Lori R. Gibbs uit Corvallis (Oregon) heeft zich ten doel gesteld dagelijks in de Schriften te lezen. Op sommige dagen leest ze een hoofdstuk, of meer, terwijl ze op andere dagen niet meer dan een of twee verzen leest. Maar naarmate ze dit volhoudt, worden haar spiritualiteit en haar honger naar kennis vergroot – en door dat grotere verlangen heeft ze meer tijd kunnen 'vinden' voor haar evangeliestudie.

Andere vrouwen lezen elke dag enkele minuten. 'Elke vierentwintig uur tien tot vijftien minuten slaapt tekort komen zal niet zo'n groot verschil in mijn lichamelijk welzijn tot gevolg hebben, maar het kan een enorm verschil uitmaken in mijn geestelijke welzijn als ik die tijd besteed aan schriftstudie', zegt Lisa Newman uit Salt Lake City (Utah). 'Die minuten maken van mij een opgewektere en geduldiger echtgenote en moeder.'

EEN WERKTUIG VAN DE HEER

'Als ik naar mijn eigen leven kijk, zie ik dat mijn geestelijke ervaringen niet gepland zijn', zegt Geneva Smith uit Tacoma (Washington). 'Ik krijg ze onverwachts wanneer ik mijn gezinsleden, kerkleden of anderen dien.' Toen ze de taak kreeg om op huisbezoek te gaan bij een zuster die aan kanker leed, zat zuster Smith zes weken lang om de dag bij haar in het zieken-

HLD-vrouwen zijn het erover eens dat het de moeite waard is om tijd in te ruimen voor geestelijke groei. 'Door extra minuten te nemen om dingen te doen met betrekking tot de leerstellingen van Jezus Christus, vind ik de kracht om de dagelijkse beproevingen te doorstaan – en zelfs de moeilijkste waarmee ik af en toe geconfronteerd word.'

huis. 'Ik dacht dat ik die zuster al kende, maar beseftte al gauw dat ik nog maar pas begon kennis te maken', herinnert zuster Smith zich. 'Naarmate ik haar benen masseerde, haar haar kamde en haar door pijn geteisterde lichaam waste, begon ik die zuster echt lief te hebben. Naarmate ik van mijzelf gaf, begon mijn beker over te vloeien.'

Janet MacLennan uit Dartmouth (Nova Scotia, Canada) is het daarmee eens: 'Naarmate ik van mijn tijd geef aan een zuster in de wijk en echt luister terwijl ze vertelt over verdriet of zorgen, ben ik beter in staat om haar te zien zoals de Heer haar ziet en voel ik een naastenliefde die, voor mij, de grootst mogelijke geestelijke reserve is.'

HET BESTE MAKEN VAN EEN KERKROEPING

'Het huisbezoek is de sleutel tot mijn spiritualiteit', zegt Debbie Osborn uit Anchorage (Alaska). 'Het geeft me de kans om open te staan voor het welzijn van een ander – en ik kan dat alleen maar door zelf vooruitgang te maken. Hoewel ik de maandelijks huisbezoekboodschap wel gebruik, geef ik niet aan alle vrouwen die ik bezoek exact dezelfde les, en daarom moet ik de hele maand, dag in dag uit, aan ze denken om te voelen wat ze echt nodig hebben.'

Als we leren bij het uitvoeren van onze kerkroeping op de Heer leren vertrouwen, kunnen we overvloedig de Geest ontvangen. Rachel Murdock, die jeugdwerkpresidente is in American Fork (Utah), merkte dat als ze iemand moest aanbevelen voor een onbezette functie in het jeugdwerk, ze vaak eenvoudigweg de naam indiende van iemand die het meest recent uit een roeping in een andere organisatie was ontheven of die net in de wijk was komen wonen. Maar nu bidt ze over elke roeping. 'Ik weet niet of de resultaten nu anders zijn,' zegt ze, 'maar ik heb mezelf de kans gegeven om de bevestiging van de Geest te krijgen dat mijn keuze aanvaardbaar is voor Hemelse Vader.'

'Door in het jeugdwerk te werken heb ik geestelijke kracht gekregen', zegt Joan W. Katz uit Chino (Californië). 'Ik heb een oprecht verlangen ontwikkeld om de kinderen het evangelie te leren. Daarom ben ik begonnen om op zondagavond al de les voor de volgende week te lezen en soms oefen ik die tijdens de gezinsavond. Naarmate ik de eenvoudige waarheden van

het evangelie aan Gods kinderen ben gaan onderwijzen, is mijn getuigenis gegroeid.'

OEFENING VAN GEEST EN LICHAAM

'Naarmate ik ouder word, besef ik dat er een sterke band bestaat tussen ons lichaam en onze geest', zegt Mary Ellen Flake uit Gilbert (Arizona). 'Als het lichaam niet goed werkt, is het voor de Geest des te moeilijker om het te regeren.'

Toen een arts Kay Salveson uit Nibley (Utah) aanraaide om aan lichamelijke oefening te doen om haar veelvuldig voorkomende hoofdpijnen te bestrijden die door stress veroorzaakt werden, kon ze zich niet indenken dat ze het zou kunnen doen met weinig geld of tijd. Wanhopig haalde ze ergens een kamerfiets vandaan en trapte terwijl haar kinderen tv keken. Het hielp. Nu maakt zuster Salveson een fikse wandeling als lichamelijke oefening. 'Wanneer ik naar mijn omgeving kijk, word ik opgebouwd door de pracht van de magische, veranderende seizoenen en voel ik me nederig door Gods prachtige scheppingen om mij heen, die alles terug in het juiste perspectief lijken te zetten', zegt ze. 'Sommige mensen zeggen dat ze er kilo's aflopen. Dat is wel waar, maar ik loop er ook al mijn problemen en ontmoediging af.'

DE ALLEDAAGSE GEESTELIJKE DINGEN HERKENNEN

'Hoe langer ik nadenk over wat ik dagelijks doe, meer ik tot het besef kom dat ik mijn geestelijke ogen en oren moet richten op mijn dagelijks leven', zegt Marion Allen uit Southampton (Engeland). 'Geestelijke kracht kan in bijna elke situatie gevoed worden.'

Ondanks de hindernissen zijn de HLD-vrouwen het erover eens dat het de moeite waard is om tijd in te ruimen voor geestelijke groei. 'Door extra minuten te nemen om dingen te doen met betrekking tot de leerstellingen van Jezus Christus, vind ik de kracht om de dagelijkse beproevingen te doorstaan – en zelfs de moeilijke waarmee ik af en toe geconfronteerd word', zegt Barbara Stockwell uit Springfield (Oregon). 'Naarmate ik me meer tot de Heer wend, wordt elk probleem een beetje makkelijker om tegemoet te treden doordat mijn geloof sterker wordt.' □

'Enkele weken geleden voelde ik me overweldigd door mijn situatie, dus belde ik een vriendin en vroeg of ik langs mocht komen. Uiteindelijk hebben we meer dan drie uur lang samen gepraat, gelachen en gehuild. Het was heel opbouwend!'

Help!

Een vrouw die probeert zichzelf geestelijk te voeden, heeft hulp nodig van anderen – vooral haar gezinsleden. 'Misschien moeten veel gezinnen de rol van de vrouw thuis overdenken', zegt Janene Hansen uit Gresham (Oregon). 'Als iedereen thuis helpt, heb ik tijd om iets anders te doen dan de afwas.'

Het helpt ook om samen met de echtgenoot iets geestelijks te doen. Sherielee Quilter en haar man, Karl, uit Salt Lake City (Utah), maken elke avond een wandeling en bespreken dan hun gevoelens en ideeën. Andere echtparen reserveren tijd om de Schriften te lezen, of andere boeken zoals *Jezus de Christus*.

Vrouwen kunnen ook elkaars groei aanmoedigen. Melanee Webster uit Cheshire (Connecticut) en vier van haar vriendinnen besloten om samen het Boek van Mormon te bestuderen. Ze lezen elke week zeven hoofdstukken en komen op woensdag bij elkaar voor een bespreking.

Enkele zusters in de Wijk Las Vegas Morning Sun passen om de beurt op elkaars kinderen en kunnen daardoor om de beurt er tussenuit overdag. 'Soms kun je geestelijk opgebouwd worden alleen door te weten dat je een andere zuster hebt geholpen haar reserves aan te vullen', zegt wijklid Tami L. Bradley.

'We moeten meer tijd besteden aan het vriendschappelijk omgaan met andere zusters', zegt Ruth Roberts uit Atlanta (Georgia). 'Enkele weken geleden voelde ik me overweldigd door mijn situatie, dus belde ik een vriendin en vroeg of ik langs mocht komen. Uiteindelijk hebben we meer dan drie uur lang samen gepraat, gelachen en gehuild. Het was heel opbouwend! Als u met andere zusters praat, besef u dat u niet alleen staat in uw gevoelens en problemen.'

De oprichting van de zustershulpvereniging

Van het algemeen ZHV-presidium

De zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is op 17 maart 1842 in Nauvoo (Illinois) opgericht. Op die dag kwamen twintig vrouwen met de profeet Joseph Smith bijeen voor de oprichting van wat hij kort daarna noemde 'een selecte vereniging die ver af staat van het kwaad van de wereld, liefelijk, deugdelijk en heilig' (*Record of the Female Relief Society of Nauvoo*, 30 maart 1842).

In de daaropvolgende maanden kwamen de vrouwen vaak bij elkaar om de behoeftigen op te zoeken en te helpen hen van kleding, voedsel en onderdak te voorzien. Elizabeth Ann Whitney, die raadgeefster was in het presidium, preeste de zusters 'die hun geloof met hun werken vereenden' (*Record*, 26 mei 1842). En toen penningmeesteres Elvira A. Holmes later verslag uitbracht over de donaties van dat jaar, zei ze dat 'er veel goed gedaan is en het hart van velen tot verheuging is gebracht' (*Record*, 16 juni 1991).

De zusters sterkten elkaar ook geestelijk. Elizabeth Ann Whitney 'verheugde zich erover dat wij het voorrecht konden hebben om met elkaar om te gaan om te praten over de aangelegenheden van het koninkrijk, en om elkaar te troosten en op te bouwen' (*Record*, 15 juli 1843).

Door welke beginselen werden de zusters in Nauvoo gemotiveerd?

EEUWIGE BEGINSLEN

Deze maand vieren we de 150ste verjaardag van de oprichting van de zustershulpvereniging. Ons doel blijkt uit ons motto: 'De liefde vergaat nimmermeer'. De vroege leden van de zustershulpvereniging streefden het voorbeeld na van de 'degelijke huisvrouw' die 'met wijsheid opent (...) haar mond, vriendelijke onderwijzing ligt op haar tong' (Spreuken 31:26).

De vrouwen van deze tijd vinden, in diezelfde geest, ook manieren om die eeuwige beginselen na te leven. Wanneer 'de vrouwen van de kerk rechtschapenheid en welbespraaktheid uitstralen in hun leven', trekken zij andere goede mensen aan tot de eeuwige beginselen waarnaar zij leven, heeft president Spencer W. Kimball gezegd (zie de *Ensign*, november 1979, blz. 103-104).

Olga Kovarova uit Brno (Tsjechoslowakije) is zo'n vrouw. Zij heeft zich in 1982 in de kerk laten dopen. Toen Olga kennismaatte met het Boek van Mormon viel haar de zinsnede op: 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:25). Zij vond dat de mensen in haar land die boodschap nodig hadden om de ethische en morele redenen voor het leven te herontdekken. Hoewel zij haar superieur aan de universiteit waar zij werkte niet kon vertellen dat zij geïnteresseerd was in godsdienst,

vond ze manieren om deze filosofie van dankbaarheid, verantwoordelijkheid en vreugde te onderwijzen in lessen en zomerkampen. Zij is een stem van wijsheid en bemoediging geworden voor haar volk (zie *BYU Today*, maart 1991, blz. 30-34).

Hoekunnen wij de beginselen van wijsheid, vriendelijkheid en naastenliefde uitdragen in ons gezin en onze samenleving?

DE ZENDING VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING VOORTZETTEN

De hedendaagse ZHV-zusters volgen het voorbeeld van de zusters uit Nauvoo en leven eeuwige beginselen na. Wijsheid, vriendelijkheid en naastenliefde beginnen in ons gezin en strekken zich uit tot de samenleving. Wij hebben vele gaven gekregen. Ons werkgebied is groot.

Over de hele wereld blijven de ZHV-zusters de behoeftigen opzoeken. Wij voorzien zowel in de geestelijke als de materiële behoeften van onze naasten. Wij bouwen elkaar op door wekelijkse lessen en muziek. Wij dragen ons getuigenis uit in onze woorden en onze daden van naastenliefde. Samen dienen wij.

In dit jaar, waarin wij de honderdenvijftigste verjaardag van onze vereniging vieren, willen wij elkaar aanmoedigen om met wijsheid te spreken en te werken aan het welzijn van anderen. □

Algemeen presidente van de ZHV Elaine L. Jack (midden) en haar raadgeefsters Chieko N. Okazaki (links) en Aileen H. Clyde

In verband met de viering dit jaar van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging, is dit nummer gewijd aan de zusterschap wereldwijd en worden enkele zusters nader onder de loep genomen. Zuster Cécile Pelous (boven) heeft in India veel mensen geholpen. Zie: 'Cécile Pelous – liefde en vriendschap in India', blz. 8.